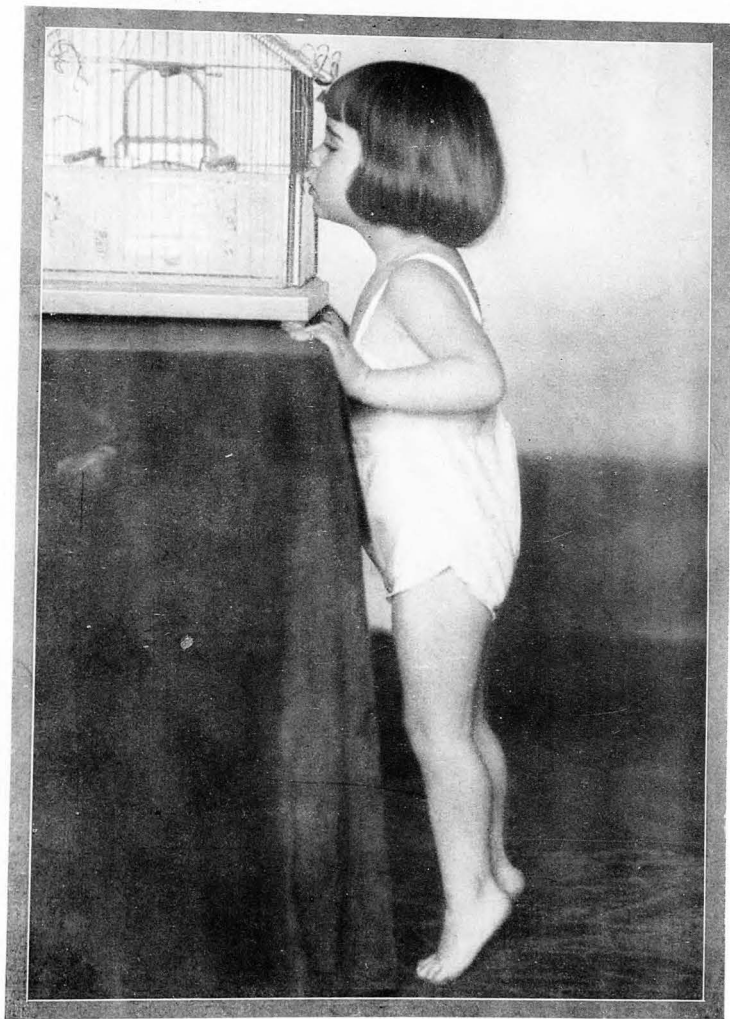

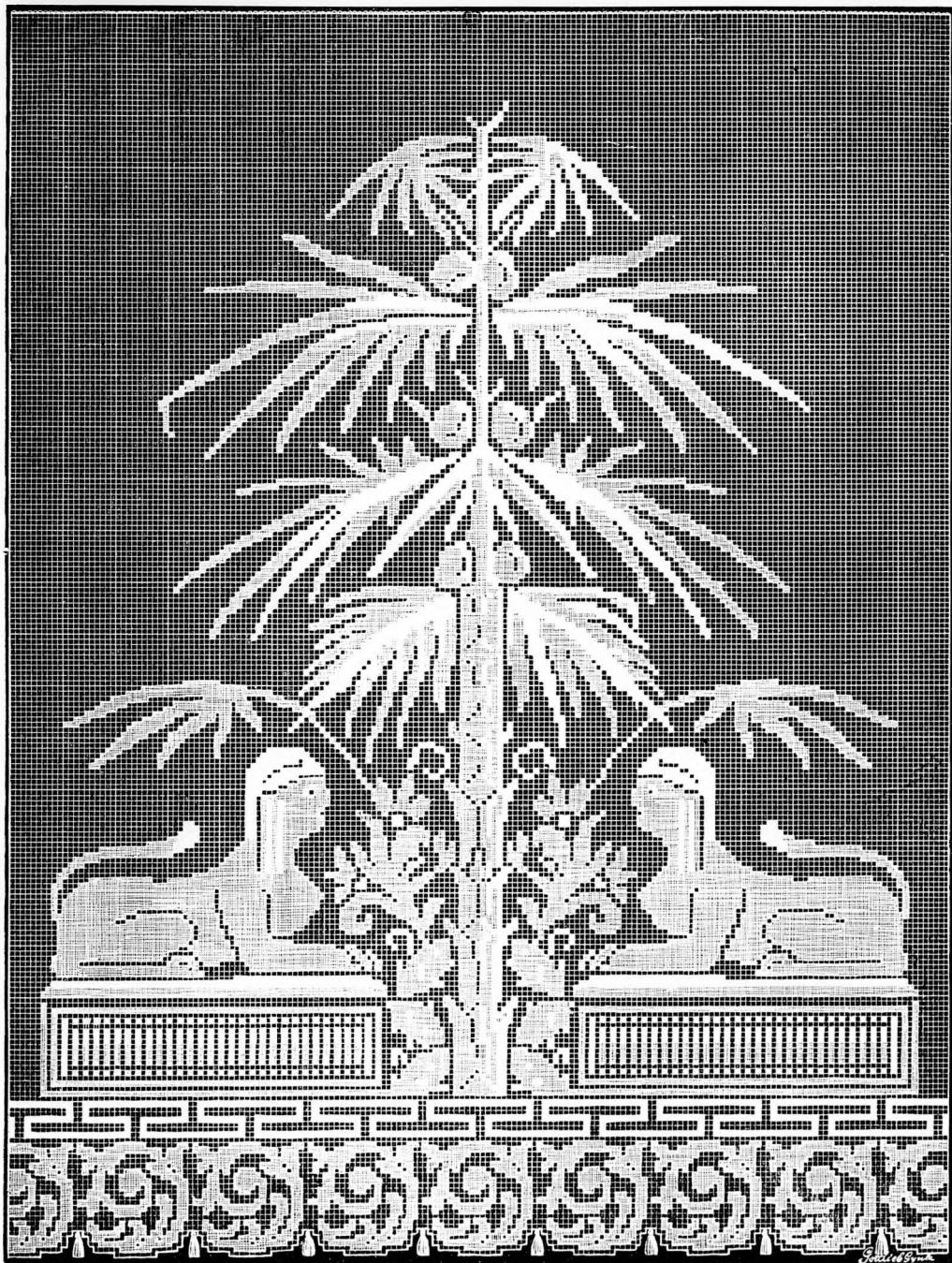
MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

S. H. M. MÜLLER
NYILAP ÖSZTÁLYA

Vörös udvari és kamarai fényképsz. felvétele, Budapest

nagybányai Horthy Nicolett

Recefüggöny (Gottlieb rajza)

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN • SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KER., JÓKAI-UTCA 37 (BERLINI-TÉR SAROK) TELEFON: AUTOMATA 107-23 • POSTATAKARÉKPÉNZTÁRI CEKKSZÁMLA: 41.490
 ELŐFIZETÉSI ÁR MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 24 PENGÓ, FÉLÉVRE 12 PENGÓ, NEGYEDÉVRE 7 PENGÓ.
 BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NÉMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN ÉS OLASZORSZÁGBAN: EGÉSZ ÉVRE 30 PENGÓ, FÉLÉVRE 15 PENGÓ, CSEHSZLOVÁKIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 180 CSEHKORONA, FÉLÉVRE 90 CSEHKORONA, NEGYEDÉVRE 50 CSEHKORONA
 ROMÁNIABAN: EGÉSZ ÉVRE 900 LEI, FÉLÉVRE 450 LEI, NEGYEDÉVRE 250 LEI, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN
 EGÉSZ ÉVRE 40 PENGÓ, FÉLÉVRE 20 PENGÓ, AMERIKÁBAN EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR • EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLÉR
 ELŐFIZETÉSI ÁRA A MAGYAR GYERMEKEK LAPJA INGYEN MELLEKLETEVEL EGYÜTT ÉVI 24 PENGÓ

Papp Jenő: Szeressétek az „öregeket”

Nem az idegen »öregokről« beszélek, a távoliakról, az ismeretlen »öreg« urakról és hölgyekről, akikhez semmi se fűz bennünket, hanem a közeliekről, a ház, a család és a rokonság tiszteltetreméltó tagjairól. Akiket a mai robogó nemzedék olyan könnyedén süjt ezzel a jelzővel, hogy: az »öregek«. Akik még innen vannak a nagypapa korán, de már jóval távolabb a papa fogalmán, mert mögöttük, előttük és a hátuk mögött viharszeben nőnek fel és gázolnak agyon mindenkit a mai fiatalok. Akiket ők egy kézlegyintéssel szoktak családi csuták közben elintézni. A nagypapák már nem is számítanak, az ő hajlott koruk és hajlott véleményük már nem akadály, velük már szembe se szállnak. Akikkel még hadakoznak, akiket vitába ereszkednek, összecsapnak, akiket becsapnak és hol hevesen meggyűlölnék, hol szívósan támadnak: azok az »öregek.« S ez a gyűjtőfogalom még igen enyhe megbélyegzés, mert ha felháborodnak ellenük, akkor maradiának, megkövülteknek, zsarnokoknak nevezik őket. Fejükhöz vágják, hogy lassúk, nehézkesek, elfogultak, — hogy megölik az ifjúság álmait, lelépésük szárnyait. Különösen akkor repülnek ezek a vádak az »öregek« fejéhez, ha megtagadják a pénzt, vagy ha nem ismerik el a mai pajtáskodás szabadságát a vikend és a turistáskodás pástorórái alatt.

Miért tépázza meg ilyen kíméletlenül a fiatalság az idősebbek fejét? Mi joga csúfolja meg őket? A kor tisztelétét nem az évszámok írják elő, hanem az idősebbek tapasztalata. A leült vér. A világ és az emberek ismerete. A toporzékoló ifjúság még semmit sem alkotott, semmit se szerzett, taian a ruhát sem ő vette, amelyet lázongása pillanctáblán visel. Az ebédeket, amiket jóízűen elfogyasztott, más adta neki. Talán éppen az, akit megütött. Életét anyjának köszönheti s ha ez a hála hatványul is, ha a későbbi és sűrű zavarokban el-elűnnek is: a vér örökre összefűzi őket. Halhatatlan érdem életet adni valakinek, amelyért senki se kíván örökös rabságot és adófizetést a gyermektől, — azonban van-e olyan adó, hátaforma, vagy földi érték a világon, amellyel a szülőnek meg lehetne köszönni magát az életet? A szeretet millió megnyilatkozása merő kamattörlesztés. Életet csak étellel lehetne megköszönni. Mindez annyira nyilvánvaló, hogy erről valóban csak a tűzben égő ifjúság tud megfeledkezni. Amelyik azt is elfelejti, hogy ő is öreg lesz egyszer s ő se fogja túrni, hogy leánya hajnalig csatangoljon valakivel a Balaton partján. Mikor ő öreg lesz, agyonveri majd a fiát azokért a könnyelműségekért, amelyeket most ő követ el. Akkor majd tapasztalata jogán veszi elő a korbácsot.

Hát ha így áll a dolog, ha ez ilyen örök törvény, akkor a mai »öregek«-nek nincs joguk fekezni és büntetni? S ha elvitathatatlanul van, akkor miért e lenézés? Vajjon ki hát az elvakult: a felháborodott ifjúság-e, vagy pedig a bölcs öregkor?

Féket a nyelvre, ifjú barátaim, hangfogót a szájra és egy kis hajlást a főre az »öregek« előtt, mert mindezt ti is meg fogjátok majd követelni azoktól, akiknek ti adtok majd

életet. *Ti nagyon tévedtek, ha azt hiszitek, hogy mindaz szép és jó, amit a forró vér és a bennetek élő önzés követel. Még a tehetség és a becsvágy lobogása se nagyon biztos, hogy nagyra, nemesre és kitünőre sarkal benneteket. Hát még a sok maszatos vágy, féktelen indulat és romboló szenvedély, amelyek még se nem csalódtok sokat, sem a kielégülést nem hozta meg.*

És ki áll mellettek, ha kicsordul a könnyetek, ki szalad fűhöz-fához, ha baj van veletek s ki akasztja le aranyláncát, ha szükségtek van rá? Az öregek! Ki az, akinél nem apad ki a forrás, még ha rosszak és szerencsétlenek vagytok is? Ki szalad az első állásért? Ki hajt fel összekötést? Ki áll oda a betegágyhoz? Ki lesi az orvos szavát? Kére lehet számítani még akkor is, ha mindenki elhagyott benneteket? Istenem, hány kérdés lenne még, amelyekre mind az lenne a felelet: az öregek.

Szégelyhiteitek magatokat minden haragos tekintetért, minden durva szóért és minden bántó közönyösségért, amellyel őket megsértitek. Félelem és ellenszolgáltatás nélkül szerethetitek őket, — ők azok, akik az ellágyulást, az elgyöngülést és az őszinteséget soha nem használják ki veletek szemben. Nem úgy, mint az idegenek, a számítók, a kedvesek és az érdekcemberek, akik előtt állandó álarcban kell megjelenni, mert ott fognak meg benneteket, ahol a lelken egy kis rés támad, amelyen be lehet látni és amelyen be lehet hatolni!

Szeressétek az öregeket, — ő, nem parancsszóra, nem megfontolás, vagy szükség alapján, hanem a szív szabad és igaz ösztöne szerint. A mult sült vissza rátok az ő szemükben és saját jövőtök gyűjti ebben a reájuk szórt szeretetben számotokra a békét és az utódok nagybecsülését.

CSODA A HAVASON

IRTA: NYIRŐ JÓZSEF

Megegyeztek a leánnyal, hogy ha megkapja a meddü csordát, s egy kicsi pénzt is összekuporíthat, a farsangon egybekeinek. Az öreg Csöré Dávidnak nem volt többet mit szólni. Egyszer azért, mert a leány veszett meg a legényért, maccer pedig azért, mert a meddúpásztorság élhető állás, ha az ember megbecsüli magát. Minden tinó után másfél véka szemes gabona jár, s húsz lei boescorpézn.

Ezért számbaadáskor, mikor kicsapta az üszőt, azt mondta a legénynek: — Osztán úgy ügyelj reá Alózi, hogy ez a József. Nektek szántam, ha addig meg nem jön az eszetek.

— Szép kétszandós-forma tehén volt, olyan nyakkal, mint egy bikának.

A leány sem eresztette el csakúgy Isten számában. Tisztaúj szőrtarisznyát adott. Abba beletette az elemőziát, s egy ékes szeremes levelet. Erről azonban a legény nem tudott, mert nem volt ideje a tarisnyába nyúlátni, már csak azért sem, mivelhogy a nyolcágú selyem-ostort kellett átvennie a kedvesétől. Te jószág Isten, hogy az milyen ostor volt! A legfajjabbról kenderből fonta, amibe aranselymet vegyített. A csapója vége ismét sárga selyemből készült. Akár a medve szemét is kiverhette vele. A nyaklók himes, iratos nyélbe volt foglalva és dús veres bojt csüngött róla... Valósággal tündökölt a legény vállán.

— Mejdeme! — bődült rá örömben a legény a csordára, s ott Isten, ember szemelattára megcsókolta a leányt.

Eltől kezdve ügyelt a számbavételre. A magyaráfa pálcikóra felrotta, kitől hány darabot vett át. Itt, nálunk a marhát is úgy adják kézre, mint az apró gyermeket, ha rábizzák valakire.

— A szemed, s a tinó tel Gondod legyen rá!

Alózi csak egyetlen pillantást vetett rájuk, s

attól a pillanattól kezdve nevérol ismeri valamennyit, s ezer közül is ki tudná választani bármelyiket.

A házak közt rekedten dördült fel a baromriasztó szó. Mikor a mezőre ér a csorda, a két kutya oldalba fogja, s felveri Vigaszó felé. Az erdőben is együtt tartják, míg hátra nem érnek a havasba, ahol már készen áll a kalyiba. Jelőre felhordta, ami az éléshez szükséges. Ott függ a faszegen a puizskaliszt, maradék szalonna. Borítóban tűr, s más szájszél szegény étel.

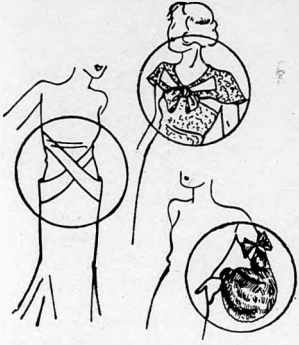
Egyszóval mindenképen szép az élet. Hogy hetekig nincs akivel szót váltson? Nmes affenét! Hát a kutya mire való? Ért az minden szót. Hallomásból tudom, hogy a régi időkben a mi falunkban volt a boldogult Ince Istvánnak egy kutyája. Mikor a háromszéki harcok folytak, Ince — aki akkor jóerőben levő legény volt — egy újságból megmutatta a kutyának Bem apó arc-épit és levelet írt hozzá, hogy: »Kapitány úrnak jelöntöm alásan, én es bé szeretnék állani a forradalombas. A kutya elvitte a levelet és meg is hozta a választ, amelyben Bem apó azt írta, hogy: »Eddős fíjam Istán! Minden dógodat hadt el, s azonnal jere, mert itt

Gobelinkép

(ERMA terce)

redő nagy szükség van! — Hogy elment-e, nem ment-e, azt én nem tudom, mert akkor még nem voltam a világon, de abban bizonyos vagyok, hogy az Alózi két kutyája ebből a fajtlából való.

Most is, mihelyt a csorda felért a hegygerincre, egyetlen szavára engedik, hogy elszeljedjenek az állatok a legelőre, de a szemük állandóan rajta van a jóságán.

Alózi pedig körülnéz és kinyujtózik.

— Könnyű nektek, mert nincs kedvesetek! — irigyli őket a legény és sóváran elméz a végelethatatlan erdők fölött a falu irányában, de csillagnál egyebet nem látni. Az is múlt, kis pislogás az égen, egyetlen könnyecseptől az is kialudnék.

Keserűen kasztja le a leánytól kapott szőrtarisnyát és a tűz mellett lábait közzé veszi.

— Nézzük, mit pakóltál, Józefa!

Belenyúl és kezébe akad a szerelmes levél. Forgatja jobbra, balra.

— Hát e mi?

A tűz világához buvik és hangosan sillabizálja:

„... Te töllem el-menél, de ha lácc virágot, elhagyott rózsád jusson az eszedbe; s esmet, ha madárka feredik a harmatba, tud meg, hogy én es bánul könnyűbe úszok...»

— Híjj a teremtésit! — üvölt fel Álózi örömben, s bolondul bokázni kezd a tűz körül. A puliszkavíz felforr, a két kutya meredt szemekkel ugatja, de a legény oda se ügyel. Mikor lecsendesedik, ismét a tűz világába mélyed.

— Lám, jól olvastam-e!...

Az erdő újulása csodálatos volt. Egy éjszaka mintha a rügyek hegyén tűz szikráznék, világolni kezdek és reszketve bújtak elő az új levelek. A napali fényben káprázatok lebegtek a fák között. A sziklák hideg homloka is friss mohót vett. A nyírfalevele nyugtálarkodott a mélységekből feltörő élet áramától. A tinók mindennap új virág felett bámultak és csak félve merték követni a legelő színes útjait. A füvek zöld és arany habja fénylett fekete szájukon, s térdig sárgák voltak a lábukra ragadt virágpórtól.

A legény boldogan játszott velük és kacagott, ha dübörgő tánca kezdtek, vagy túlhabzó erejükben csattogó szarvakkal megküzdöttek. A legvadabb a leány üszője volt, de azt is magához édesgette sós kenyérrel, vakargatta a szarvak tövét, mindenképen kedveszett neki, míg olyan lett, mint a kezecské. Az állat mintha megérezte volna a legény szívét, egyetlen szavára hozzámént és éjszakánként is figyelte a tűzét. Gyönyörű nyugalommal hallgatta beszédét és bőve rázza a fejét, ha elűzte magától. A világon keresztül rontott volna ezért a legényért, aki titkos erejű füvekkel megbabonázta. Nem lehetett tudni, hogy az ember ereszkedett-e az állathoz, vagy az állat emelkedett fel az emberhez; de együtt járták az erdőt, egyformán szakadt róluk a víz, ha esett; egymáshoz bújtak, ha a viharban recsegett egymásra hullottak a kidőlt fák.

Igy éldegéltek csendesen, éjjel a csillagok alatt, nappal virághalmon fekvé. Ha jó hír jött a leányról, futyolt, ha nem jött hír, búsult a legény.

— Hej Szilaj, ha mérgetném, hogy egyszer ó hozzon sőt neked! — sóhajtott az állathoz támaszkodva.

Azt bizony várhatta. A következő nyulatáskor is hiába célozgatott az apjának, hogy hát Józefa él-e még? Mivel tölti az idejét?

A vén tolvaj Csóré csak hunyorgatott egyet, s tréfásan leleplezte.

— Tám te es nyalakodni szeretnél. Azzal még várni kell, s akkor es vagy lessz belőle valami, vagy nem!

A legény felherkent.

— Miért?

Azért, ecsém, mert ahoz ealeb meg kéne, hogy gyógyuljon a leán, s hogy meggyógyuljon, ahoz doktor kéne, s a doktornak esmet pénz kéne. Appedig nincs.

A legény elsápadt.

— Mi baj van nő? Erőst beteg?

Csóré Dávid olyan igenis-nemis mozdulattal felelt.

— Ugy néz ki, mintha Jézusnak készülne menyegzőre.

A fiú döbbenet hallgatott. Csóré Dávid azonban izgaom nélkül magyarázgatott.

— Ahhoz, hogy a szentmártoni doktor feljőjön, legalább kétszáz lej kéne, s a patika es drága. Indeunde ötszáz lejből kifutná, de annyi pénz az egész fatuban nincs... Nő az Énistenem áldjon meg, s ügyelgess a tinóokra... Ha valami lessz, hát hírt adunk...

Végleg elment a legény kedve. A szép virágos erdő is elszomorodott s a fiú is mintha meggyengült volna. Tőle ezentúl süthetett az áldott nap, csiripolhattak a madarak. Inkább azt szerette, ha a fergeteg sötét haja végigsepete az erdőt.

A leány kedvenc tehenét azonban még jobban szerette. Annak panaszkodott és az állat csendesen kérdőzve óráig hallgatta. Esténként, ha hazatértek a szállásra, szászor elővette az együgyű levelet, de nem merte olvasni. A szíve fájtt akkor is, ha a sejmőstorra nézett. Azt óvta féltékenyen, mert még a joidőkben úgy tervezte volt, hogyha Isten a csordáival haza segít, az első a leány abiaka alatt rittyenti vele.

Éjszakákat töprengett, hogyan tudná megszerezni azt az ötszáz lejt.

Ilyen kétségbeesésben vetődött fel az átkozott gondolat.

— Embert ölok érte!

Felviczorított szája úgy maradt, ahogy összecsikorgatta a fogait. Mingyárt vissza is döbönt.

— Oh, boldogságos Szűz Mária, hova silyedtem!

A következő pillanatban megint tisztán látta az egész tervet. Tudta, hogy a túlsó hegyerinc mögött húzódik a Moldva felé vezető út. Azon elég gazdag ember jár. Csendes időben idehallszik az autók túlkölése.

— Egy gazdag bojár kiségeten!... Oh, ne hallgas reám, felséges Úristen! — rettent vissza újra.

Hirtelen keresztet is vetett, de a kísértés nem pihent. Előbb a beteg leány

képét hozta a képzelete elé, utóbb a halálát is látta. Már-már felugrott, de ismét azt gondolta, hogy fegyver nélkül hiába is menne keresztútállani. Viszont ott van a fejsze, s az autót nem volna nehéz megállítani.

— Távoztasd el tőlem a gonoszt, jó menyrei Atyám! — fohászzkodott gőrcsösen.

Szerencsére a jószág nyugtalanodni kezdett, s a két kutyja is elshunt.

— Semmi baj, — győződött meg, de minél közelebb ment, annál nagyobb lett az állatok nyugtalansága. Fűtjak, a földet kapálták, dühösködtek. Az ebek es engedelmekdedtek.

— A gyilkost látják bennem! — iszonyodott el.

Már az jutott eszébe, hogy a selem ostorral felkőti magát az első fára, de az ördög erre megengedte a hurkot.

— Hátha nem es kéne embert ölni s úgy es meg lehetne szerezni azt a pénzt...

Mire pitymallott, készen volt a terv és elszántan fogott hozzá, hogy végrehajtsa...

— Az Isten is meg lessz elégedve, s én es, — nyugtatta meg lelkiismeretét.

A jószágot rábizta a kutyákra, s a patakmedren átgázolva megkerülte az erdő nyakát. Az út hajlásánál megállott. Dobogó szívvel figyelt. Az erdő csendjét nem zavarta semmi. Ember nem járt a környéken.

Most kiválasztott egy hatalmas szállát és a tövére emelte a fejszét. Csak az első sujtás volt nehéz... Percek múlva a fa recsegve zuhant keresztül az úton. Egyetlen pillantással megállapította, hogy teljesen eljárá a járást. Ismét begugrott a patakba és visszatért a nyájhoz. A fejszét elrejtette, kiállott a hegyerincbe és várt.

Nehéz órák teltek el, míg Csikszereda feől megjelent az első autó. A gép freccsenve vágta a sarat és a fatarlasz előtt megállott. A bennülök revolvert rántottak, ijedten kémlelték az erdőt, de semmi sem mozdult. A vezető borsapkás úr óvatosan kiszállott, s azt mondta a többinek:

— Nui nimic.

Felháborodva tanácsoztak a ledőt fa körül, de beláták, hogy fejse nélkül nem mennek semmire. Ekkor meglátták a pástort. Tükköltek, kiáltoztak, integtek neki.

— Hai bade, hai!

A legény csendesen megindult az autó felé. Illedelmesen köszönt is.

— Jóreggelt adjon az Isten! Tám valami baj van?

— Van neked egy fejse? — törte egyik a magyar szót.

A legény körüjárta a fát és csóválta a fejét.

— Nő, ezt csúfui idedjöttöte a szél.

— Van neked fejse? — türemlenkedett az autós.

— Akkéne biza! Fészí, — bólintott Alózi ravaszul.

— Kapsz immédiát száz lei, ha hozol fejse, — sürgette a másik.

A legény csak a fejét tekergette.

— Akarsz kétszáz lej? Douo sute de lei! — emelte a honoráriumot az úr.

— Egye fene! — csapott fel a legény, de hirtelen az jutott eszébe, hogy kérszáz lei még nem ötszáz lei, s ha szétvágja a fát, újat kell ledőntenie, míg megkeresi az ötszáz lejt. A ravaszúgra is rájöhettek, s ekkor nagy baj lesz.

— Hátha el lehetne hengeríteni.

Kemény karót kerített az erdőben és neki vetette a fatörzsnek. A nehéz teher megmozdult és tovább csúszott. Az urak bámultak. A legény újra nyögött, s a fa ismét fordult. Mikor az utolsó emelte, valami megpendült a mellében, mint mikor a húr elszakad a hegedűn. Szédülve ráült a fatörzsre és érezte, hogy a verejték megfagy a testén. Az autós úr kezébe nyomta a pénzt, románul megvergette a vállát és a gép eltűnt.

— Megerőltettem magamat, — makogta a legény és a patakhoz vánszorgott. Hideg vízzel lemosta a homlokát és ivott belőle. Valahogy elmászott a csordáig és a nedves fűben elnyúlva pihent egész nap.

Két nap múlva Csóré Dávid maga jött a hírral, hogy a leány betegsége megfordult.

— De nem azért jöttem, — mordult fel, — hanem, hogy téged szecsakába vágjalak.

— Ingöm, ugyanbiza miétt? — kérdezte szomorúan a fiú.

— Tudod te jól, te gazember! — felett sötéten a máskor tréfás ember. — A baj megvan nó... Neköm már akkor gyanús volt mikor Józéfa elájult a templomban...

A legény egészen feljűtt.

— Egy hónap múlva megkaphatom a félbért, s arra megtarthatnók a menyegzőt.

— Meg es kéne! — ismerte be Csóré Dávid.

— Hát akkor mondja meg Józéfának, hogy mához egy hónapra élve, halva otthon leszek... Addig es küldöm ezt a kétszáz lejt, hogy legyen mivel venni egyetmást a kicsinek...

Pár napig újult erőre kapott, vigan végezte a dolgát Nagy homályos lelket kilágitotta az a tudat, hogy fia lesz. Ugyanúgy örvendett, mint az állat a kölykének.

A lobogása azonban hamar kiaind. Az időjárás erőre fordult, a betegség és eső pedig testvérek. Száraz köhögés vette elő és úgy ugatott be a fák közé, mint egy száraz farkas, mely dül le a négy lábáról. Itt-ott a vér is kifróccsent az ajkára.

— Nő, a keservit! — hökkent meg. — Még rúdra hág a bőröm.

Már csak vonszolta magát a csorda után és sokszor le kellett roskadnia, mintha a fű kötözte volna el a lábát. Húza az anyaföld. Az állatok is megéreztek a halál ölökodását. A kutyák lábak közé csapott farkokkal jártak, s a Szilaj vadul bögött, de azért hajnoslosan harmattól ezüst homlokkal hozzámert és egész nap nem tágitott mellőle. A félvad legény szeme megtelt könnyel.

— Szilaj! Édes Szilaj! — rebegette kedveskedve. — Doktor kéne, — jutott eszébe, de mindjárt keserűen le is tett róla. — Nem nekem találták ki a doktorokat.

Valami jóféle füvel még meg tudná orvosolni magát, de a fűvek is hallgattak.

— Lessz, ami iessz! — nyugodott bele.

Az emberek alig ismertek rá, mikor ismét sonyaltni hajtotta a csordát. — Tégöd mi töle, Atózi!

— Ingöm semmi!

— Ügyelj te, mert a lábaid akad össze! Hiszen hálni jár a lélek beléd!

— figyelmzették.

— A nem a maguk baja! — harapott vissza a legény.

— Igen, de a beteg pásztor nem pásztor, tudod-e?

Aztán meghagyogatták, hogy mához két hétre egy nappal hamarabb hajtsa

le a csordát, mert mennek a somlyói búcsúra.

— Hát akkor lessz? — bámult fel a legény.

— Akkor hát!

A legényt megfogta a gondolat. Hátha a csodatévő Szűz Mária rajta is segítene. Más bűnös embereken is segített. Vittek oda olyan nagy betegeket is, hogycsak egy érnaszál tartotta az életét, s mégis meggyógyította.

— Reám nem es kéne, hogy kiadja az egész erejét, — biztatta önmagát. —

Nekem az ő szent malasztjának egy morzsácskája is elég vóna... Hogy ez eddig nem jutott eszémbé!... Elmegyek arra a búcsúra... El én!...

Kitalálta, hogy a csorda nem akadály. Az erdő egészen a Kíssomlyó nyakáig nyúlik. Addig elsétálnak valahogy. Ott az állatokat ráhagyja a kutyákra, míg a Szűzanyánál eljárja a dolgát.

Napokig ezzel foglalkozott. Néha megtorpant.

— Az igaz, hogy embert akartam ölni, de nem öltem, s a drága Jéudus még a latornak

es megbocsátott.

Tán engem sem

seprűznek ki, hisz

az ember gyarló...

Megnyugodott és

készült az útra.

— Üres kézzel

nem mehetek, —

ötiött az eszébe. —

Valami ajándékot

vinni kéne, de

de mit?

Szerencsére azt

is kitalálta.

— Jézuskának

odaadom a sejmő-

ostoromat, —

mosolygott ke-

desven. — De mit

vigyek Márijá-

nak?

Futólag arra

is gondolt, hogy

— **Francia várkastély**

megfelezi a pu-

liszkalisztjét, s a

szalonna javából is

tarisnyáina, de

mindjárt meg is

kor-

holta magát az egy-
gyűségért.

— Tám ók affélt

esznek!

Nagy fejtérés után

rájött, hogy fából

kifaragja neki a

Kicsijézust. Mindjárt

el is képzelte, hogy

milyen legyen.

— Két arcja, mint két

piros alma, a két

szeme két fekete

gyöngy, karoc-

kái fehérek, mint a

hab...

Addig nézdelődött

az erdőn, míg az

alkalmatos fát meg

is kapta hozzá.

Hamar lecsapta a

fejével, s mindjárt

dologhoz is látott.

A fájós hátát neki-

vetete egy istenes

fenyőfának és elő-

ször kimérte a

fadarabon, hogy

milyen nagy

legyen a Kicsijé-

zus. Erre penicé-

lussal nagyolni

kezdte. Fejét

kerekített

neki, testecskeje

ezután jön.

Plajbásza nem

volt, hát faszenet

hegyezett, s kis

pontokat tett, hol

a két

szeme, orra, szá-

jaacsakája lessz...

Nem is kellett

neki rajz. Ahogy

a fára

nézett, ott fény-

lett az ártatlan

kisded rajta,

csak utána

kellett menni a

késsel...

Az oktan állat-

ok is nézték,

hogy mivel

bibelődik a

gazdájuk. El

is dicseke-

dett nekik:

— Szép Jézust faragok, s mű es menyünk a búcsúra!

Az idő is felpillantott a drága műveletre. A mély, nagy havas újból fényken-
ben úszott, bárányfelhék legeltek az égen, s a madarak örömtől kiáltottak a
magasból.

Igy hát szépen haladt a munka. Nappa! alig tette le kezéből, este pedig
keresztet vetett rá, mint az áldott kenyérré szokás, hogy a gonosz el ne

rontsa. Külön naptár-fát is állított és vigyázva rötta rá a napokat,
hogy a búcsú napját valahogy el ne
véste.

Már egészen készen volt a szob-
rocska, csak éppen a szíve hiány-
zott.

— Azt nem tudom, kívül te-
gyem-e, belül tegyem-e? — töprengett.

Szentképeken kívül látta, s ez
megzavarta. Igaz, hogy az ő szíve
belül van, de lsten szíve nem állhat
úgy, mint a bűnös embereké.

— Méges küjjel teszem, hogy
jobban lássák az emberek!

A mellecske közepén megfaragta
a finom szívdomborulatot is és

Jézuska készen volt. Igaz, hogy egy-
ügyű, primitív kis figura lett belő-
le, de szegény Alózi sohasem farag-

gott eddig éle-
tiben és ő nem is

látta együgyü-
nek... A két

arcja két szép
piros alma volt.

A két szeme két
fekete gyöngy...

Jézus volt a min-
denképen... Jé-
zus... áldassék

szent neve!

*

Pünkösöd haj-
nalán a szob-
rocskát beletette

a szórtarisznyába,
s a selyemostort

dereka köré csa-
varta és végig-
nézett magán.

— A gúnnyám

biza gyengécske,

— csóválta a

fejét. — Nem Mária

elieibé való,
de ha más nincs...

Evvel együtt ez
az egy van, — tréfálkozott.

A fehér apaszótt

harisnya itt-ott

kiégett, foltos is,

kopott is volt, a

zeke lyukas, az ing

biza szennyes, a

sapka veres, a

bocksor rongyos,

a sapka fekete,

de a lelke tiszta,

s a nyelvén szent

imádságok lebe-

gtek.

És mondja valaki,

hogy hazudik

a nap!

Tiszta fény áradt

az a havasok fölé,

mikor békócsolta

a kalyiba ajtaját

és Somlyó felé

terelte a nyáját.

Kétoldalt ment

a két kutya meg-

illetődve, alázato-

san, mellette a

Szajz tehén.

— Jaj, beh szép

búcsúalja!

— gyönyörködött

az a legény,

görcsös pász-

torbotra támaszkodva.

A tetőn eszébe

jutott, hogy a

búcsúramenők

énekelni szoktak.

A nemes, öreg

dalok is megébredtek

(M. de Lambert pasztelleje)

benne, s mihelyt kinyitotta a száját tudta is öke!

»Szép lilionszál, szüzek virága!...«

Mikor úgy vélte, hogy Máriához eleget énekelt, az ő Szentfiához fordult.

»Jé-e-ézus, zarándokságunknak kalauza! Irgalmazz minékünk!«

Az erdő volt hozzá az orgona. A rengetegből hangok keltek, halk hajnali harmóniák. A fák mélyében orozkó baljós aggodalmak eltűntek és a róka is kedvesen átlott ki barlangja szájába. A madárkák szárnyukkal búcsút intettek és a harmatülte fenyes halkan sirt fölötte. A távolban a falu fölött még ködök hemperegtek, de ők már a magasságok tisztaságában állottak és haladtak a nap alatt. A búcsújáró legény elkáprázva nyekeregte:

»Szép lilionszál... Ki mindenkor értünk úgy virágozál...«

A selyemstort fénylett az oldalán.

A hegy csúcsán pihennie kellett. Mikor leült, abba helybe a fák futni kezdettek mellette és ottól kezdve az erdő futása meg nem állt. A homlokát kigyöngyözte a veríték, teste megdidergett. A mellette álló Szilaj téhen felbődült. Az már érezte a halál közeledését és

A wiesbadeni görög kápolna

*Alig haladtak így egy pár futamodásnyit, ismét lezuhant a fűre. Az üsző ismét melleje telepedett és nézte, hogy a vézna füvecskék mint reszketnek a beteg lázas imádságától.

— Ó, semojói csudatévő Szűzmáriám, ne hadr' a te beteg szógádat! Engedd meg, hogy legalább nevet adhassak a gyermekemnek!... Ó te mennyországi ajtaja... hajnali szép csillag... betegek gyógyítója!...

A rosszullét elmúlt, a beteg megenyhült, de többé nem bírt lábraállni. Most már alkudozni kezdett a Szent Szűzzel.

— Legalább annyit engedj meg, hogy megegyeszer lássam Józsefát! Behúnyta szemeit, s szürke arcán mosoly torzult végig.

— Józsefa!

Most égető szonjúság villámlott bele. Erre a harmatot nyaita le a körültekvő füvekről, hogy legalább a nyelve enyhüljön.

Mikor elcsitult; megpróbált felemelkedni. De visszaroskadt. Leoldotta a derekáról a leánytól kapott selyemstort, hóna alatt áthurkotta, utolsó erőfeszítéssel az állat nyakára mászott és a fényes szarvak tövéhez kötözte magát.

Az állat felugrott, még anyja ereje volt, hogy elsuttogja a csillapító szót: Szilaj! és feje esdesen ráhanyatlott az állat homlokára.

A faluban vasvillákkal is süg tudták megállítani a megvadult csordát.

Elöl vágatott a Szilaj téhen. Nyaka, homloka vörös volt a rákötözött ember kiemelt verétől, de még élt, mikor levették róla.

A kicsi szobor fejcsékkéje azonban valahol útközben letörtött.

Pedig olyan szép volt! Két oreája két piros alma, a két szeme két fekete gyöngy...

ő is kénytelen volt rá gondolni. Ott a fűben el is kiáltotta a kérdést:

— Mi a halál?

A halál védekezés az élet ellen.

Nem tudott ilyen szépen megfelelni, de valami efféle érzett és csodálatosan nyugodt volt. Nyomban azonban a rettenet vett rajta erőt.

— Rajt Máriám, Boldogságos Édesanyám, ne hagyj!

Futni szeretett volna, de lábai már nem bírták. Irózva rántotta elő a kicsi szobrot és az ég felé mutatta.

— Szólj édesanyádnak, lelkem, hogy segíjjen meg!

Születendő kisfiára gondolt és kétségbeesetten unszolta:

— Nem akarhatod, hogy a kicsi testvéred már az anyja méhében árva legyen!

Sikoltva kapott a melléje haverkedt állathoz és testével ráborult.

— Szilaj, ne hagyj!

Az állat felemelkedett, az ember pedig szarvaiba kapaszkodva támolygott mellette.

»Szép lilionszál...« — hörögte.

A TITKOS VONZERŐ

IRTA: M. DANIGER

Szegény kis koratavaszi pillangó betévedt a nyitott ablakon. Tétován, ijedten repkedett ide-oda, finom, törékeny, színes szárnya halkán meg-megkoppant az iroda faközöld falán, a becsukott ablaktáblán, idős Gotthardt Schirmer arcképén ...

Talán nem is a koppanást hallották meg, talán csak megérezték, hogy beröppent a szobába a tavasz ... egyszerre hárman pillantottak fel a munkájukból. Egy ujjongó hang megszólalt:

— Nini ... pillangó!

— Csakugyan ... pillangó! — mondta utána egy fiatal férfihang. Mind ketten a pillangót keresték és közben összetalálkoztak a szemük.

— Hiszen itt a tavasz! — mondta a fiú.

— Igen ... itt a tavasz! — mondta utána halkán a leány és úgy hangozott szájukból ez az egyszerű mondat, mintha vallomás lett volna.

A harmadik hallgatott. Látta a szemük összevillanását, felfogta a hangjuk rejtett muzsikáját, egész lelkével érezte a tavaszt. A torkát összeszorította valami s be kellett húnynia a szemét, hogy el ne sírja magát ...

Melitta Bressner nyomorék volt.

Nyomorék! ... De a sors megáldotta jóssággal, türelemmel, szorgalommal. A kollégái szerették, a főnökei megbecsülték. A munka irányt szabott az életének, sokmindent pótoltt, öröket töltött be és ami új maradt még az életében, azt betöltötte jóssággal és szeretettel, amit másokra áldozott. Meg is jegyezte valaki róla, hogy szegény kis Melitta nem is púpos, csak az angyalszárnyai látszanak úgy a ruha alatt.

Angyalkának nevezték el. Voltak, akik a valódi nevét nem is tudták, hanem komoly hivatalos hangon Angyalka kisasszonynak szólították.

Angyalka! ... Igen, angyalkának jó lenni, angyalkának könnyű lenni borús, téli napokon, szürke szobákban, kedvelten, fáradt emberek között. Boldogító érzés akkor hinteni derűt szíjjel, kérkedni azzal, hogy a púpos mell alatt mennyi szeretet rejlik a szívben. Érdemes türelmesnek lenni akkor, ha mindenki türelmetlen és nagy dolog nyugodtan maradni, ha ideges valaki a környezetben ... de tavasszal, tavasszal ők a vidámak ... és ők másképen vidámak, nekik az mintha fáradságukba sem kerülne! És a szemük másképen csillog! Az utcán mintha mindenki szebb volna! Összesimuló párokat látni alkonyatban ... A verki fülbemésző nótákat kormyikál ... és ide valahogy betévedt egy pillangó!

Erika gépje katógott újra, a fiú is számolt tovább, csak néha-néha lopva pillantott fel a leányra ... Melitta nem dolgozott. Nézte őket. Irigyen nézte a leány csinos, mindennapi arcát, karcsú, egyenes lábát, hajlékony derekát ... aztán lopva a fiúra pillantott:

— Ha én ... én is olyan lennék, mint Erika, talán beíem is szerelmes lenne egy ilyen fiú. Ha egyenes lenne a lábam, a hátam ... utánam is fordulnának az utcán, hiszen aranyösszőke a hajam és nem is csunya a szemem. Nagy és világoskék ... szép időben olyan, akár az égbolt ... Igen, ha én is olyan lennék, mint

a többiek, mindig világoskék ruhát viselnék, az jól állna a szememhez, meg a hajamhoz ... szép leány lennék, mindenki szerelmes lenne belém, de én nem mennék férjhez, nem, én csak a roumnak énék!

Beriegett a telefon. Erika vette fel a kagylót:

— Angyalka! Magát kéri a vezérigazgató úr ... füzetet is vigyen magával ...

Melitta összerendezte, mint a bűnös, akit rajtakaptak. Idegesen kapott a gyorsírásfüzete után és talán először életében kért kölcsön ceruzát a kollégától.

* * *

— Pá, Angyalka! Nem tudom, mi ütött az őregbe, hogy pont magának akar ma diktálni! ... Na, nem baj, van nekem úgyis elég dolgom ... — hadarta a vezér etonfrizurás, gyorsbeszédű titkárnöje.

— Üljön csak le, drágám ... nincs egyedül a vezérigazgató úr ... talán hallotta már, hogy ithon van a fia ... most jött haza Angliából, nagyon érdekes ember ... tudja, ha nem lennék már történetesen lefoglalva ... hát mondhatom ... egyszóval majdnem az én zsánerem... Gustav Fröhlich barnában ... és milyen művelt ... és milyen kedves! Ja persze, tudom miért hívták magát ... biztosan ő fog diktálni angolt! Csak aztán belé ne szeressen, Angyalka!

Angyalka vérvörös lett és hevesen dobogott a szíve, amikor az éles csengőjelzésre bement a vezér szobájába.

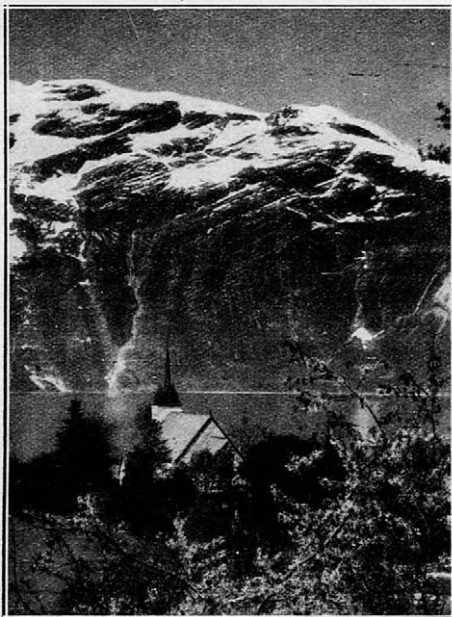
* * *

— Tessék leülni, kisasszony ... a fiam ... izé ... a cégvezető úr fog önök diktálni ... szóljon, ha esetleg gyorsan diktál!

Nem diktált gyorsan. Értelmesen, hangszólóva mondta a szavakat. Melitta biztos kézzel jegyzett. Boldog volt, hogy tud angolul és olyan elsőrangú gyorsíró.

— Lesz szíves telovelvasni, kérem!

Melitta olvasni kezdett. Eleinte még reszketett a hangja, később megerősödött, hangosan, bátran ejtette ki az angol szavakat. Maga sem tudta miért, úgy érezte, hogy fontos, életbevágóan

Hardangerfjordi parttrészet

fontos, hogy ő felolvashat valamit ez előtt az érdekesfejú, elegáns, nagyműveltségű férfi előtt. Talán ösztönyszerűleg érezte, hogy az ő bemutatkozása az emberek előtt nem az, amikor meglátják nyomorék kis alakját, hanem az, amikor megmutathatja nekik a tudását.

Szinte sajnálta, hogy olyan rövid volt a level.

— Hol tanult angolul, kisasszony? Egészen jó kiejtése van.

— Az édesanyám angol nő volt, cégvezető úr!

* * *

Az esküvőben kíváncsián várta a titkárnő:

— Na, mit szól hozzá? Kedves volt? Remélem, nem félt tőle? ... Mondják, hogy nagy sikerei vannak ... Lotte meséli, hogy egy szőke táncosnőnek csapja most a szelet ... Kár érte ... úgylát-szik, szőke a zsá-nere ... Tudja, Angyalka, hogy magának egészen divatos szí-nű haja van! Mit adnék érte, ha nekem ilyen ha-jam lenne ... Képzelje, a ma-ma nem engedi, hogy megfesse-m a hajamat ... Pá... pá, ked-vesem ...

— Divatos szí-nű hajam van... szőke hajam van ... lám, még rajtam is van valami, ami irigyléreméltó... lám, Anny mit adna érte, ha neki ilyen haja lenne ... Igen, vannak, akik bolondulnak a szép szőke hajért ... Istenem, mi lenne ... mi lenne ... ha ... De nem, nem szabad ábrándozni ... hamar leírni az angol levelet ... de nini ... a pil-langó már eltűnt ... és Erika és Wolff úr már nem is néznek egymásra ... talán, talán összeveszték közben ... vagy ... vagy talán azért van, mert már megbeszélték, hogy hivatal után találkoznak... Eh, ostobaság, gépelni, gépelni, szépen, tisztán, rendezen, hibátlanul...!

* * *

Melitta volt az első, akinek diktált íj. Gotthardt Schirmer. Ő volt az egyetlen, aki beszélt vele. Ettől a nap-tól fogva akadtak már, akik irigyleték és egy hét múlva eljött az a nap is, amelytől fogva mindenki róla beszélt, álmélkodva, irigykedve ... suttoztak,

tárgyalták az esetet, gúnyolódtak ... de nem, nem tudták megérteni, hogyan történhetett az, hogy Gotthardt Schirmer, az elegáns, a hódító Gotthardt Schirmer virágot küldött a születésnapjára. Melitta Bressnernek, a púposnak, a nyomoréknak, akit lehet sajnálni és lehet szeretni, de belésszeretni nem tudna senki, soha.

Piros rózsák voltak. Illatosak, bársonyosak. Már kora reggel ott illatoztak az asztalán és rajtuk egy fehér névjegyet talált:

»Boldog születésnapot kíván

íj. Gotthardt Schirmer«

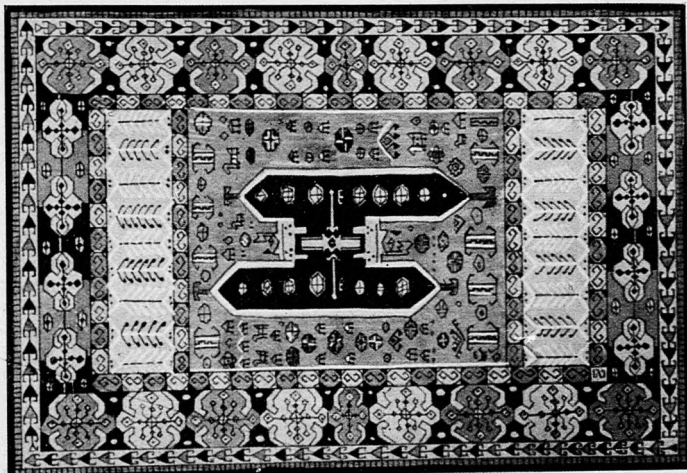
Nem akart hinni a szemének. Körülnézett, attól félt, hogy tréfa volt az egész és gúnyos nevetést fog nemsokára hallani.

Nem nevetett senki. Mindenkinek az arcán csodálkozás ült. És Erika szemében mintha irigység csillogott volna ...

Megszagolta a virágot. Félretolta és dolgozni kezdett. Értelmetlen szavakat kopogott egymás mellé és közben gondolkozni próbált:

— Miért küldte? Kigúnyolt? Tréfa? De nem ... nem, az lehetetlen ... Hát akkor mi ez? Miért tette? Istene-n, hát miért küld egy férfi egy leánynak virágot? De hiszen púpos vagyok és görbe a lábam ... De ... de szőke a hajam és kék, égszínké a szemem ... és gyönyörűen beszéltek angolul ... és lehet, hogy ő már megúnta a szép nőket és rájött arra, hogy csak egyfajta szépség van...

és ez a tiszta, fehér lélek! Belémszeretett ... Megszerette a lelke-met! És aki szerelmes, az szépnék látja, akit szeret ... ő talán nem is vette észre, hogy púpos vagyok... igen, még ma elmegyek a varrónőmhöz és pelerint varratok az új kék ruhára és kissé hosszabbra vetetem a szoknyát... De meg is kell köszönni neki! Máris kellett volna ... Nem, ezt nem szabad tovább halasztani... fáj-

Régi »Ladik«-szönyeg

(Az »ERMA kézimunkaház készítménye)

na neki... Azonnal meg kell köszönnöm, mert udvariatlanságot követtem el... Felállt, kisietett.

Íjfű Schirmer szobája még nem volt készen, éppen most festették, amíg az elkészül, az apjával dolgozik együtt.

— Csak Anny ne lenne az előszobában! — sóhajtott Melitta. — Kellemetlen volna, ha el kellene neki mesélni mindent!

Nem volt benn Anny ... sőt a vezér ajtaja is nyitva maradt kisé. Be nem lehetett látni, de a hangok kiszűrődtek rajta.

Előbb a vezér beszélt ... majd a fia szólt közbe:

— De apám ... nincs pénzem ... hidd el, annyi kiadásom van, az utolsó tízmárkásomat is ajándéokra költöttem ...

— Kinek vetted ajándékokat? ... Úgy beszélsz, mintha én parancsolnám meg, hogy ajándékokat vegyél ...

— Ugyan, apám ... ha tudnád, kinek vettem! Annak a szegény, púpos kis gépírósnőnek ... hallottam véletlenül, amikor két leány beszélte, hogy születésnapja lesz szegénynek, hát eszembe jutott, hogy szerzek egy kis örömet neki, tudom, úgysem lep meg virággal senki ... történetesen éppen szentimentális napom volt tegnap és elgondoltam, milyen borzasztó lehet egy nőnek, aki tudja, hogy őt nem szeretheti senki, soha ...

Ezt hallotta Melitta az ajtó résén keresztül és látta halálsápadt lett az arca. Megtántorodott ... majd értő vett magán és lassan, fáradt léptekkel ment ki a szobából, anélkül, hogy megköszönte volna a virágot.

Odabenn a szobájában kivette a rózsákat a vázából, szétoztotta az egész csokrot, jutott belőle Annynak, Lottenak, Erikának, csak éppen neki nem maradt egy szál sem... a leányok újból összedugták a fejüket... ezt éppoly kevéssé értékék, mint ifj. Gotthardt Schirmer gavalléros ajándékát.

* * *

Azon az éjszakán Melitta Bressner kis udvari szobájában sokáig égett a lámpa. A szomszédban a kíváncsi francia nyelvmesternő nem is állhatta meg, hogy be ne kukucskáljon a függöny részén.

— Mon Dieu, hát ez mit firkál itt egész éjjel?... És még mosolyog is hozzá... Mon Dieu, hiszen ez levelet ír! Tán csak nem szerelmes levelet?!

Megcsóválta a fejét és motyogva, morogva, csudálkozva visszament a szobájába.

A következő éjszaka megint fenmaradt egész éjjel, csak hajnal felé feküdt le, de reggel nyolckor már ott volt pontosan a hivatalban. Délután teát ivott, jókora vajkenyeret kent magának, kekszet is evett hozzá, azután nagy gondal felöltözött.

Egy hosszú, divatos, gyöngyszürke borítékra bélyeget ragasztott, megegyszer elolvasta a címzést és a retiküljébe tette, aztán bezárta a szobája ajtaját és bekopogott a nyelvmesternőnél:

— Itthon van, édes Mademoiselle? Lemegyek egy kicsit járni, nem jól érzem magamat... izé... nagyon fáj a fejem, de holnapra már jól leszek, higgye el, holnapra rendbejön minden... Isten vele, kedves... izé... köszönöm... igen, köszönöm, hogy vigyáz a lakásomra...

Megszórtotta az öreg kisasszony kezét és hirtelen sietősen csókot is nyomott az arcára... aztán behúzza maga után az ajtót és már a lépcsőházban kopogtat a léptei...

Másnap nem jött a hivatalba. Pedig úgy tíz óra tájban még levelet is hozott neki a postás. Szép, elegáns, divatos boríték volt... letették az asztalára.

Csüörtök, péntek, szombat... Melitta még mindig hiányzott. A leányok éppen azt beszéltek, hogy meglátogatják, amikor felpattant az ajtó és egy pici, ezerráncú hölgy robogott be rajta. Nagyon izgatott volt, félig franciául, félig németül beszélt, alig értékék meg. Nagynehezen kivették belőle, hogy Melitta Bressnert keresi, hétfő óta nem látta...

A leányok ijedten néztek egymásra, Otto Wolff ifjú Schirmerért szaladt. Körülállták az elárvult asztalt, mint valami ravatalt...

Ifj. Gotthardt Schirmer mindjárt a levél után nyult. Biztos kézzel szakította fel, mint aki érzi, hogy abban megtalálja a rejtély nyitját.

Elolvasta, aztán újra átfutotta, majd csodálkozó hangon olvasni kezdte:

»Édes, egyetlen Melittám!

Mit akar velem? Miért kínoz! Hiszen imádom, nem tudok maga nélkül élni! Imádom olyan forrón és mélyen! Szeretném, ha itt lenne mellettém! Szeretném ölelni, csókolni, szeretnék égszínkéék szemébe nézni, aranszőke haját végigcirógatni! Könnyörüljön rajtam, édes Egyetlenem! Nem tudok már se gondolkozni, se beszélni, se írni, csak azt tudom, hogy imádom, imádom, imádom!

Fredé

Eddig tartott a levél. A kollégák ámuitan néztek egymásra. Mindegyik emlékébe idézte Melitta Bressner szegény, szájalmas kis alakját és mindenki úgy érezte, hogy valami nagy titok bontakozik most ki előtte.

Lakatosot hozták. Felnyitatták Melitta fiókját. Ifjú Gotthardt Schirmer remegő kézzel nyult a fiókba. Elintézetlen akták, üres papírok alól egy csoró kék, fehér, szürke levelet húzott elő.

Belenézett az egyikbe, belenézett a másikba, lázasan átfutotta a harmadikat, negyediket... kézzől-kézre adták... a fejüket csóválták.

A levelek kivétel nélkül forró, vágygal és követeléssel teli szerelmes sorokat tartalmaztak...

Melitta Bressner, szegény púpos kis »Angyalka«... vajjon micsoda titkos vonzerő rejlett benne!

A leányok forró irigységgel gondoltak rá, mint valami érdekes, izgalmas regény hősnőjére... a férfiak úgy érezték, hogy vakok voltak...

— Ki tudja, tán a Rivierán süttérezik egy fess fiú oldalán! — sóhajtott valaki.

— Én azt hiszem, hogy nem is volt igazan púpos... csak talán valami oka volt rá, hogy úgy csinálja...

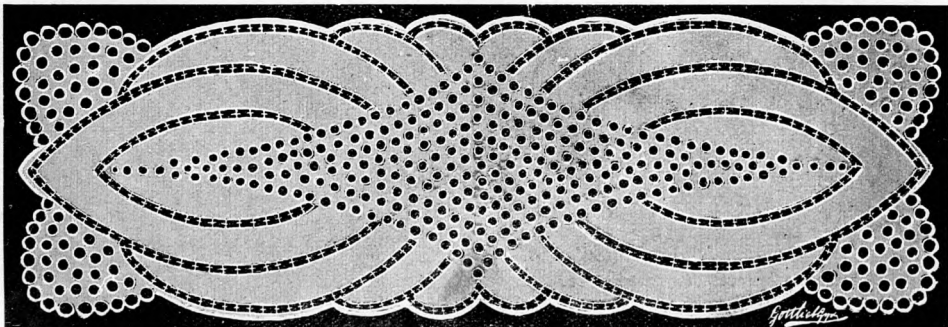
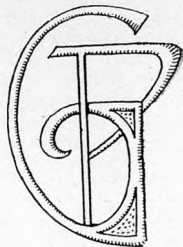
— És egyszer majd el fogja külden az igazi arcképét és azon karcsú, egyenes lesz a háta és a lába se lesz görbe...

— Biztosan szép toalettei vannak és tán már útban van Egyiptom felé, vagy az is lehet, hogy Sziciliába utazott, ott vár rá valaki...

* * *

És ezalatt a nagy szürke víz hőmpolygett leléle valamit. A parttól elindult egy bárka és az öreg halász kivette a csákyját...

Fordította: K. Lányi Piroska

Gottlieb

Zseniális emberek és kortársaik kritikája

A világ legnagyobb zsenije sem volt kivétel az alól, hogy az egykorú kritika beléje ne döfje mérgezett tollát. Ebben az örök emberi gesztusban, amelynek főmotívuma mégis csak a féltékeny irigység volt, néha-néha az öszinte bírálat hangja is megszólalt. Az a bírálat természetesen, amiről a kritikus azt hitte, hogy igaz és a tárgyilagosa, de amiről azután az utókor bebizonyította, hogy nem egyéb rosszakarati, vagy sajnálatos — tévedésnél.

A régen klasszikus Bach zeneszerzői kvalitásairól például a »Critischer Musicus« 1745-ben így merészelt írni:

»Bach úr valóban megérdemelné az egész nemzet eismerését, ha nem volna túlságosan beképvelt és nem erőszakolná mindenóron saját műveit a közönségre. Bach ír zenei művei épp olyan nehézkesek, affektáltak, értéktelen ostobaságok, mint amilyenek Lohenstein barokk költeményei voltak a 17. században, amiken ma már csak kacagni tudunk.«

De még a kortársai nagyrésze által elismert Mozart sem lehetett kivétel, akiről 1790-ben és 1796-ban ilyenféle »méltatások« jelentek meg:

»Mozart nem becsüli sem a zene-művészet örökérvényű szabályait, sem pedig nincs tisztában a saját, nagyon is korlátozott tehetsége határaival.«

Sőt:

»Mozart műveiből teljességgel hiányzik a művészi ízlés, a zenei kultúra és a kritikai érzék.«

Schiller, a németek egyik legnagyobb költője, sem kerülhette el sorsát. Az »Armány és szerelem« című szomorújátéka megjelenése után, 1784-ben, a berlini »Vossische Zeitung« ílymódon háborodott fel:

»Ismét egy olyan műalkotás, ami korunk szégyene marad! Micsoda agyveleje lehet annak az embernek, aki efféle örültségeket megír és kinyomat, milyen lehet az agyveleje és a szíve, aki ilyen torzszülöttet a magának mer vállalni! 167 oldalon keresztül nincs egyéb, mint végét nem érő islenkáromlás, egy ostoba és affektáló lény nyafogása, ízléstelen viccek és valóságos bábeli galimatias, mintha az írónak abban teltett volna kedve, hogy a piszokban turkáljon...«

És hogy Beethoven, aki valóban megérdemli a világ legnagyobb zeneszerzőjének címet, se legyen kivétel, lefordítjuk Franz Grillparzer »kritikus« úrnak róla szóló kritikájából, amely 1834-ben látozott nyomdafestéket, ezt a néhány sort:

»Beethoven mételeyező hatása a művészetben, ami kiárad eléggé le nem értékelhető minden alkotásából, a következő négy pontban foglalható össze:

1. Ez az ember süket, aki ennél fogva képtelen minden zeneszerző első és legfontosabb tevékenységére: a jóhangzás és a hangzavar megkülönböztetésére;

Szeretnék ...

Szeretnék inni százezer borokat,
Szeretnék mulatni vidám kacajjal
És nyögni ezer fájó jajjal
És ülni sok bús toroktat.
Szeretném fenékiig irtíteni
Az öröm ürömszerlegét,
De most hideg van és setét ...
Szeretnék száz szép mesét mesélni.
Száz régi, szép regét neked,
De ajkam néma, szemem könnyes
S reszkető kezemmel fogom a kezéd ...

Szeretnék gazdag rőzsaparkot,
Szeretnék álompalotát,
Szeretnék száz szép, új csodát.
Szeretném szárnyon berepülni
Ezt az egész, vén földtekét,
Összekutatni, összejárni
Minden zugát és rejtékét,
De most hideg van és setét ...
Szeretnék mindent, ami nincs
S mindennek híjját, ami van;
Szeretném titokban kicserélni
Valakivel magam ...
Szeretnék megégyezzer újra élni,
Kezdeni egy új életet,
De nem lehet, mert mellettem vagy
S reszkető kezemmel fogom a kezéd ...

Kozma Béla

2. abnormis ugrádozásában fölírja minden tiszta zenei formát, aminek teljes érthetlenség és értelmetlenség a következménye;

3. ugyanebből az októl minden normális és egészséges melódia hiányzik alkotásaiból, hogy helyet adjon az értelmetlen és szünetlen kiagyaltaságoknak; és

4. a valódi szépségideál keresése helyett az affektáltak, a váratlant és épp ezért a hozzá nem értőkre feltétlenül határos bakugrásokat hajhássza, ami aztán inkább émeleggyéssel ajándékozza meg a hallgatót, mint lelki tisztulással ...»

Igy támadta az egykorú kritika a

zsenik alkotásait. Ebből azonban nem következik az, hogy — mindenki zseni, akit kortársa kritikája a sárga földig leránt.

ÉVEZREDEK BÖLCSŐJÉBEN

Nem is olyan rég azt hittük, hogy az emberiség világtörténelme az úgynevezett »trójai háború«-val kezdődött és azelőtt a világ és az emberiség úgyszólván teljesen kultúránélküli életet élt. A múlt század végén aztán napfényre kerültek az ókori Egyiptom kulturális dokumentumai, amelyek a Kr. e. 4000. évig vezethetők vissza és amelyek tanubizonyosságot tesznek a fáraók országának kulturális fejlettségéről.

Később megkezdődtek az ásátások Mezopotámiában, amelyek még most sem értek véget, de már eddig is elárulták, hogy a földgolyónak ezen a részén is majdnem olyan magas kultúra fejlődött ki és majdnem olyan régi, mint az ókori Egyiptomban.

1890-ben a Kréta szigetén végzett ásátások pedig igazolták, hogy Kr. e. 3000 évvel ílt is olyan magasfokú kultúra volt, amely politikai szervezeteivel majdnem az egész akkori emberiséget a hatalmában tartotta.

Trójával kapcsolatban az újabb ásátások azzal a meglepő eredménnyel jöhettek, hogy Priamus királynak Homeros világírú hőskölteményében megénekelte városa előtt és annak helyén márt — 1000 évvel régebben egy hatalmas birodalom fővárosa állott, amelynek kereskedelmi hálózata Sziciliáig, sőt minden felszínűsége szerint a spanyol félszigetig is elért.

A mai Spanyolország területén is napvilágra kerültek egy Kr. e. 2000 éves kultúrcentrum maradványai, a melyek magas fejlettségű fémiparról és fémkereskedelemlről tanuskodnak egyrészt, másrészt pedig a déli földgömb felé irányuló kereskedelmi hálózatról.

Ma már tehát bizonyos, hogy Homeros hősinek élete előtt évszázadokkal, sőt évezredekkel Európa, Afrika és Ázsia bizonyos részein — hogy a Kr. e. 3000 éves őskínai kultúrától ne is beszéljünk — virágzó kereskedelem, kiépített áruforgalom és árucsera, a jólét magas foka, szóval az úgynevezett kultúr-élet minden kritériuma már feltalálható volt.

GORDON SEAGROVE: A FEKETE AJTÓ

— Townley hadnagy! — kiáltotta kemény hangon van Dee százados. — Őnt kémdékesen tetten érték és ezért halálbüntetés jár. Az ítéletet két óra múlva hajtják végre. Elveimhez híven megengedem önnek, hogy a halálnemet saját maga válassza meg. . . Vagy azt kívánja, hogy a szokásos módon fölévessék, vagy pedig . . . kilép azon a fekete függönyös ajtón. . . Amint döntött, azonnal közölte velem elhatározását!

Van Dee — a »beszámíthatatlanság, így neveztek a lövészárkokban — kezévei intett és Townley hadnagyot elvezették.

Mélyeség búskomorság lett úrrá a hadnagy lelkületén. Hát ez legyen mindennek a vége? Minden reményességének, ambíciójának és vágyának, amiknek egvedüli céljuk az volt, hogy Cecile feleségül vehesse! Teljesen elképzelhetetlennek látszott előtte, hogy két óra múlva kimondhatatlan üresség fogja körülölelni, amely örökre elszakítja attól az asszonytól, akit az életénél is jobban szeret, aki az ő szemében a leghőbbet jelenti, akiben úgy bízik és hisz, mint senkiben ezen a világon!

— Föbelőnek, vagy . . . a fekete ajtó. Micsoda kegyetlen játéka a sorsnak, amiből nem talál kivetető utat! A hadnagy tudta, hogy eddig még egyetlen halálrítált sem választotta a fekete ajtót, hanem inkább a főbevetést.

Félóra telt el így.
Hirtelen, észrevétlenül kis papírdarabot csúsztatott valaki a kezébe. Nem látta, hogy ki. Elolvasta:

— »Válassz a fekete ajtót! Higjy nekem!»

Az aláírás pedig ez volt:
— »Cecile».

Tehát Cecile mégis gondol órára! Mégsem hagyja el a veszedelemben! Meg akarja menteni! Mit bánja ő, hogy mi vár rá a fekete ajtó mögött! Talán befalazzák, megfojtják, megölik, de egyet bizonyosan érzett: még egyszer viszontlátja . . . talán még egyszer magához is ölélheti őt, Cecile! . . . !

Dobogott a szíve, de azért jókedvű volt, amikor újra van Dee elé vezették.

Van Dee százados elsötétített szobában állt és egy tisztársával beszélgetett. A következő pillanatban akarta közölni Townley hadnagy azt a döntést, hogy a fekete ajtót választotta.

Jelenlétével azonban senki nem tördött. A két tiszt nem hagyta abba a halk hangon folytatott beszélgetést.

— Eddigi tapasztalataim azt bizonyítják, hogy minden halálrítált, de még a legbátrabb szívű is, a halálos ítélet végrehajtásának ismert módját szívesebben választja az ismeretlennél. . .
Van Dee, a százados, mondta ezt.

Kis szünet következett, aztán a másik ismeretlen tiszt megkérdezte:

— És te vagy az egyetlen, aki tudja, hogy mi van az ajtó mögött?

— Nem. Még egy asszony is tudja, — felelte van Dee.

Aztán halkan hozzátette:

— Cecile, a feleségem . . .

Townley hadnagy elsápadt és egész restében reszketni kezdett. Mi ez? . . . Csapda az ő számára és az imádt asszony számára? . . . Van Dee százados ily módon akarja megtudni az igazságot? . . . Uralkodott azonban magán és kemény tekintettel nézett följobbalója szemébe.

— Nos, Townley hadnagy, — fordult van Dee a halálrítált felé, — hajlandó talán a fekete ajtót választani?

Dr. Yiking-li: Az éneklő púp (Kóreai mese)

Sokszáz évvel ezelőtt történt, hogy meghalt egy dúsgazdag púpos ember. Idősebbik fia, akinek szintén volt púpa, végtelen kapzsiságában apja egész hagyatékát magához kaparította. A fiatalabbik fiú, akit hasonlóképpen púppal sújtott az Isten, nem kapott semmit.
— Nekem is kell valamiből élnem, — könyörgött bátyjának. — Adj leg-alább egy zsák rizst nekem!

A másik azonban ezt válaszolta:
— Szépen tudsz énekelni, keress meg azzal a kenyeredet! — és szegény öccsét valóságos kikergette a házból.

A szerencsétlen egyik faluból a másikba vándorolt és énekelni próbált, ahogy csak tudott. Az emberek azonban azt mondták:

— Ez annak a gazdag embernek a fia, aki soha nem adott nekünk semmit! Még csak enni sem kapott az embe-

— Nem választom azt, — felelte halálos határozottsággal a fogoly.

Van Dee intett az öröknek.
Közrevették Townley hadnagyot és elvezették.

Néhány perc múlva eldőrdült a halálos sortűz. . .

— Nos, úgy-e, hogy igazam volt? — kiáltotta van Dee. — Townley hadnagy, a vakmerő, a mielőre elszánt, aki szembe mert szállni velem, még ő sem választotta a biztos helyett a bizonytalan! Aztán komoran maga elé meredt.
— Megmondjam neked, hogy mi van a fekete ajtó mögött?

A másik némán várta a feleletet és van Dee szinte önkínzó gúnnyal kimodta:

— A szabadulás! . . . Igen, a fekete ajtó jelenti a szabadulást. . . És én már majdnem azt hittem, hogy Townley hadnagy tudomással bír erről. . .

rektől. A szerencsétlen folyton csak énekelgetett, faluról falura vándorolva. Nappal is, éjszaka is énekelgetett.

Egy éjszaka megjelent neki ördög és hallgatták az énekét.

— Mért énekelisz ilyen szépen? — kérdezték.

— Mert púpos vagyok, — felelte és tovább énekel.

A következő éjszakán újra megjelentek az ördögök és megkérdezték:

— Mit akarsz cserébe az éneklő púpodé?

— Ha olyan gazdaggá tesztek, mint amilyen a bátyám, elvihetitek a púpot. Az én bátyámnak ezer zsák rizs áll a raktárában!

Az ördögök azonnal hozták neki ezer zsák rizst és cserébe érte elvitték a púpját.

Amikor kapzsi bátyja erről értesült, ő is el akarta adni a púpját. Elment ugyanabba a faluba és énekel, amíg leszáll az éj.

Az ördögök újból megjelentek és figyelték az énekét. Aztán megkérdezték:

— Mért énekelisz ilyen szépen?
— Mert púpos vagyok, — felelte.

— Ó, — kiáltott fel a négy ördög, — megfogtuk végre azt a gazembert, aki becsapott minket! Nesze, itt van a púpot, amelyről azt hazudtad, hogy azért tudsz ilyen szépen énekelni! De add vissza nekünk az ezer zsák rizst!

Minden vagyonát elvette a négy ördög és ráadásul még egy második púpot is akasztott a hátára. Azt a púpot, amittől az öccsét megszabadították. . .

Ó, TÖMEGKULTÚRA

Németországban történt ugyan, de — azt hisszük — nagyon sok más ország lakosaira is vonatkozhatik. Az egyik berlini újság ugyanis arra »vetemedett« (ne tessék haragudni ezért a kifejezésért), hogy megállapítsa: a híres emberek népszerűsége milyen mélyen gyökeredzik a nép lelkiéletében. Tizenhat különböző embert kérdeztek meg tizenhárom világhírességgel kapcsolatban és az eredmény valóban meglepő, sőt egyenesen — lecsujtó volt.

Mind a tizenhat megkérdezett ismerte ugyan *Gerhart Hauptmann* nevét, de az egyik elarusító kisasszony például csak annyit tudott róla mondani, hogy »valami történt vele nemrégben«. A többiek tudták ugyan, hogy most ünnepelték a költő 70. születésnapját, az egyik polgári iskolás tanuló azonban »színésznek, az egyik bártáncos pedig — operett-komponistának hitte. *MacDonald* nevét szintén ismerték valamennyien, de abban a kérdésben aztán már a legnagyobb bizonytalanság uralkodott, hogy francia-e, vagy pedig angol, sőt olyan is akadt, aki amerikai elnöknek hitte. *Rockefeller*ről is mindnyájan tudták, hogy milliárdos, csak éppen ott mutatkozott meglehetősen zavar, hogy petróleummal, autókkal, vagy pedig vonatokkal szeszezte-e a milliárdjait. Hallatlan népszerű viszont *Piccard* professzor, csak éppen az egyik gyarmatárkereskedő nem tudott róla semmit. A színészekkel, főként a mozi csillagaival már egészen másként állt a dolog. Ezekről mindnyájan tudtak valamit mondani, sőt még néhány filmjük címére is pontosan emlékeztek.

Annál mostohább sorsban részesültek viszont a tudomány világhírességei. *Ma-*

dame Curie-ről például egyik sem tudta, hogy ő a rádium feltalálója. A nevést is mindössze hárman ismerték. Egy könyvelő, aki francia — énekesnőnek, egy utazó, aki — színésznek és egy taxisofőr, aki — regényíróknak gondolta. *Steinach* professzor nevét valamennyien ismerték ugyan, de aztán valamennyien is azt hitték róla, hogy »bűvész, aki megfialítja az embereket«. *Einstein*, a relativitás elméletének Nobel-díjas tudosa, még rosszabbul járt. Az egyik elarusító kisasszony csak annyit tudott róla, hogy »örült bécsi professzor«. A pincér szerint: »híres belgyógyász, majomábrázattal«. Az asztalos véleménye ez volt: »igen ismerem, az a teóriás ember«. A könyvelő — költőnek, a telefonos kisasszony pedig — számológépvésznek hitte. Az utazó annyit tudott róla: »német tudós, aki felfedezett valami fizikai törvényt«. A taxisofőr pedig ezzel a kérdéssel felelt: »úgy-e, az az ember, aki mindig meg van akadva az éggel?«

A legcsunjaból azonban *Freud* professzor, a pszichoanalízis megalapítója járt, akinek a megkérdezett tizenhat ember még csak a — nevét sem hallotta, vagy olvasta soha.

Szóval: mintha mégis csak nagy bajok volnának ezzel a tömegkultúrával, amelyre — mint korunk vívmányára — úgy szeretünk hivatkozni. Mert ha Haupt-

Osi-madia Erika, garabonci közjegyzők lánykáj

mannerl csak azt tudják, hogy »valam történt vele ebben az évben«, *MacDonald*ot amerikai elnöknek képzélik, *Curie* asszonyt pedig francia énekesnőnek, — akkor jó lesz abbahagyni a henegeést és csöndesen bevallani, hogy a tömegek kulturális fejlődése nagyon kis mértékben, vagy talán egyáltalán nem halad előre

TALÁLJÁK KI, HÖLGYEIM: KIÉ?

Egy női táská pszichológiája

Tessék kinyitni, lefelé tartani, kiírítani és a következő érdekes dolgok találhatóak benne:

1. tükör (kissé tört állapotban) —
2. fésű (amire ráferne már egy alapos tisztogatás) —
3. púderdoboz (meglehetősen rozoga külsővel) —
4. ajkpirosító-csonk (a tartója hiányzik) —
5. cigaretta-doboz (több helyen beiorpadva) —
- 6—18. gyutaszálak (széjjelszörva, skatulya nélkül) —
- 19—25. levelek (gyűrött, olvashatatlan állapotban) —
26. töltőtoll (toll és tinta nélkül) —
27. ceruza (faragatlanul) —
- 28—31. villamosjegyek (több mint egy tucat) —
- 32—36. biztosító tűk (részben nyitott állapotban) —
37. zsebkendő (eredeti színe meg nem határozható) —
38. kesztyű (egy darab, árván, pár nélkül) —

39—42. számlák (régiek, fizetve és nem fizetve) —

43—48. levélbélyegek (gyűröttten és zéttépve) —

49—50. aspirin-tabletták (összeragadva a bélyegekkel) —

51. zsebkés (nem nyitható ki) —

52—56. hajcsattok (nagyobb részüik tört állapotban) —

57—62. receptek (papiro سرا írva, ceruzával, olvashatatlanul) —

63—65. színházjegyek (a múlt hétre szóltak) —

66—72. mozijegyek (csak az a felük van meg, amit a jegyszedő visszaadott) —

73—82. fotográfiai (szintén tépetten, összegyűrve) —

83. parfómös üvegcsé (parföm nélkül) —

84. parfómös üvegcsé (parföm-mel) —

85. aprópénztárca (teljesen üres) —

86—97. rézpénzek —

98—... egyebek.

*

Tessék kitalálni, hogy — kié?...

A tudós kutya

VILÁGSZINPAD

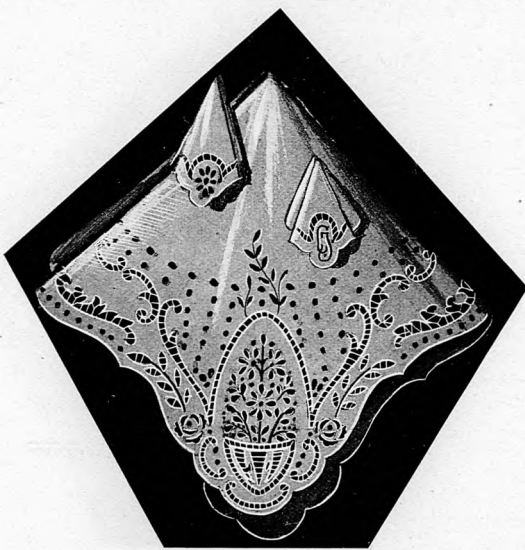
Ujvárság vihará szöguld végig a kultúr-nemzetek színpadain. Berlin és Párizs, London és Róma, Brüsszel és Budapest, de a többi nagy európai centrum színhízi légsúlymérője is az eddigi tapasztalt legmélyebb depressziós pontot mutatja. Németországban már odáig jutott az összességűorodás folyamata, hogy a nagy városok hőrmassival-négyesével csoportot alkotnak s együtt tartanak el egy színtársulatot. A közönség az idén még nagyobb tömegben kapcsolja ki a színházat és fordul érdeklődésével a filmprodukcziók felé. Ugyanez a jelenség lépett fel Budapesten és a vidéki magyar városokban is. Ugyanakkor a nagy mozik megleshetős szép látogatottságnak örvendenek s egy-egy film úgynevezett bombaüzletté válik. A jövőtrosban megtörtént, hogy egy nagymultú színház az évadnyitó darab kudarca után kénytelen volt bezárni kapuit. Két-három másik színház pedig a legkietlenebb részvétlenség mellett viaskodik a puszta megélhízással. Ellenben aki valamely sikerültebb filmre kíváncsi, nem biztos, hogy helyhez jut a moziban, ha nem jegyzi magát elő.

A magyar nemzeti műveltségnek oly jelentős és értékes tényezője a színház s vele a dráma- és zeneirodalom, hogy nem mehetünk el közömbös vállvonogatással a tragikusá mélyülő válság mellett. Nem csupán existenciáikról van itt szó, irókról és zenekölökről, munkásokról, hanem a külföldön is oly nagyra becsült magyar színműirodalom jövőjéről.

Legfőbb baja a mi színházainknak a drága helyár és a ruhatár. Hasztalan volt minden jóindulatú tanács, az igazgatók változatlanul a régi, teljesítőképes középosztály anyagi viszonyaira alapították számadataikat, nem tördöve azzal, hogy ennek a társadalmi rétegnek ma már az elsőrendű életszükségletek is emészto gondot okoznak. Hol vannak azok az idők, mikor férj és feleség színhízi szórakozására tíz és húsz pengő (illetve korona) jutotta!? A művelt publikumot egy-és kétpengős jegyekkel lehetne csak visszaeszelogatni a színházba, de akkor is ruhatári kényszer s a velejáró zaklatások nélkül, amint ez minden nyugati nagyvárosban tapasztalható.

Ez azonban csupán matriális része a kérdésnek. Eppen ilyen fontos és a helyárpolitika gyökeres megváltoztatásával együtt veendő revízió alá, a színházak művészeti szelleme is. Ne röstelje a színház és tanuljon a diadalmas filmtől. Lássá meg és lássa be, hogy a mai hevesebb ütemű élet egészen más követelményeket támaszt a szórakozást nyújtó vállalatokkal szemben. A filmet valahogyan a konzervhoz lehet hasonlítani, amely táperő dolgában gyakran több töl étellel veteleszik. A film: sürített ábrázoló- és képzművészet. Cselekménye összevont,

színházról, amelynek Arisztotelesz óta megvannak a maga — tegyük hozzá: rugalmas és tágítható — törvényei. De ne legyen a színház makacs s ne ássa be magát a minden haladást tagadó konzervatívizmus sáncjai közé. Ha csupán múltó divattal, a közhangulat szépséges megfordulásával állna szemben, érthető lenne a zárt hagyományokhoz való ragaszkodása. De észre kell vennie: más ember születet itt egy világoösszeomlásból, aki évezredek gazdasági és társadalmi rendszerek omladékai közt keresi a boldogulás új ösvényét. Ezt az embert írónak és művészek szeretettel kézen kell fogni és vezetni. A színház — egyelőre legalább — elmulasztotta ezt, míg a film — nemcsak nagyobb lehetőségei miatt, de jobb szímatjánál fogja is — megragadta az iniciatívát és viszi, sodorja, ragadja magával a tömeget. A színház egyhelyben topog és mintha nem recsegne-roppogna körülötte s alatta minden, régi irodalmi könyvharcokkal dolgozik, amelyekről már egy évtized elötv elvissott a publikum foga. Nincs türelme, nincs ideje a közönségnek, hogy egyetlen témának három-négy órát szenteljen. Villanó cselekmény, tömörséget, gyors tempót vár, nem bírja el a novellisztikus pepereglést, a mult századeleji regényírókra emlékeztető részletezést. A színháznak, ha megűhodni és

Kávéskészlet

(ERMA terve)

szavakban nem tobzódó, fordulatoságra és élénk változatokra törekvő. Számot vetve a világ minden szépsége és látnivalója iránt érdeklődő nagyközönséggel, amelynek nincs módjában beharagolni az Alpesekelet, az Appennini és Pirenzeusi félszigetet, elébe hozza a sok gyönyörű tájképet, ismeretlen országokat, idegen népek életét s úgyszólván végigutaztatja az annyiszor hallott, annyiszor sóvárogott csodák birodalmában. A modern film nemcsak szórakoztat és gyönyörködtet, hanem tanít is. Ezért rajong érte nő és férfi, öreg és fiatal. A filmdarab meséje olykor csak éppen kerüli szolgát, amelyben pütoreszk vidékek, természetű erdekességek és ritkaságok vagy a gigantikus méretű legűjabb technika bámulatos alkotásai vonulnak fel zöbűnk.

Balgaság volna hasonlót kívánni a

élni akar, föltétlenül alkalmazkodnia kell a film komprimáló művészetéhez, tehát szél kell robbantania a mostani széles formákat, de úgy, hogy az erőtlen, hatásosabb kifejezőmód irodalmi is legyen. Ennek a kettőnek: a cselekmény zuhatagos menetének és a magasabb művészetnek az összeegyeztetése még persze mesterre vár. Bizton hisszük, hogy meg fog születni és szeretni, ha magyar televényből sarjadna ki, mint annyi sok értéke a színpadi kultúrának.

A színházi válság is olyan, mint minden egyéb válság. Körüllatogatódással, felintézkedéssel, tün-ti kezeléssel nem lehet megoldani. Operációs késsel, bátor eltökéltséggel kell hozzányulni. S főleg: tehetséggel, amely a válságra tud eszmélni és cselekedni is képes.

SZABOLCS

A három párka

Londonban nemrég felfedeztek egy bünszövetkezetet, melynek tagjai — anélkül, hogy egyetlen csepp vért ontottak volna — több embert küldtek a halálba, mint a legelszántabb gyilkos.

Az angol rendőrségnek feltűnt, hogy egyidőben feltűnően sok ember követett el öngyilkosságot — kifürkészhetetlen okból. Valamennyien elégették összes irataikat (az volt épp a gyanús, hogy mind ezt tették). Családjuk kétségbeesetten állt a rejtély előtt. Fel-tűnő volt az is, hogy valamennyi öngyilkos ismert, nyilvános szerepet játszó férfi, vagy nő volt.

A rendőrség legügyesebb detektívjei kezdtek kutatni s — íme — egyszerre csak összefutottak a szálak — egy különös klub felé, amely London kellős közepén szép, csendes utcában ugyanolyan csinos kis »tea-room«-nak, klubnak látszott, mint a többi ezer. Ablakain batisztfüggönyök, asztalain virág. Finom csészkék, kitűnő tea. Az özvegy »directrice« — állítólagos — leányai szolgálták ki. A teázó mellett csinos kis szalón. Asztalain az összes angol lapok. Az első emeleten hálószobák. A másodikon, — zhová azonban csakis a klubtagoknak lehetett bejutni, — frószobák. A csendes kis klubnak ez volt egyetlen helyisége, ahol élet volt. Állandóan kattogtak az frögépek, amelyek mellé felváltva ült le három — nem éppen rokonszenves arcú — férfi.

Odalenn a »tea-roomban« is állandóan látható volt három idős nő. Ugyszólván egész napjukat itt töltötték egy kis asztalnál, a napilapok fölé hajolva. Hol egyik, hol másik húzott alá valamit az újságban... Békés öreg hölgyek, akik keresztretjvényt fejtenek, vagy tán a sorsjáték eredményeit böngészik. Egyikük olvasás közben vigan kötögetett gyorsan növekvő harisnyát.

A hölgyek csak estefelé vonultak fel az emelet egyik szobájába, melynek ajtaja azután nem szűnt meg csu-

kódni, nyílni. Nők, férfiak jöttek-men-tek. A csendes kis ház meglevnedett, mint a méhkas... A csendes kis ház, mely London legelvetemedett bandájának volt találkozóhelye.

Ez a banda zsarolásból élt és gazdagodott. Szellemi vezetője a három gonosz öreg varjú volt. Naponta addig böngésztek az újságokat, míg felfedezték, kit érdemes megszarolni. London minden ismeretbe férjének, nőjének multja ismeretes volt előttük. Adataik — legtitkosabb adataik persze ott pihentek a csendes kis ház páncélszobájának kartotékjaiban. Amint szereplni kezdett valaki, a párkák felfigyeltek s a politikus, aki remek beszédet mondott, a színész, akinek képe a lap hasábjairól mosolygott, az ifjú lord, aki oltárhoz vezette menőasszonyát, nem sejtette, hogy három gonosz párka tartja kezében élete fonálát. A kellő pszichológiai pillanatban aztán előkerültek az áldozat adatai: köztük az az egy nagy titok, amelynek felfedésétől a kiszemelt úgy fél, mint a tűztől. A politikus titkolt gyermeke, a fiatal lord régi veltója, melyen a névaláírás — bár a papásé — nem igen tűr közelebbi vizsgálatot, a színész sötét multja... mind, mind aranyat ért a párkák kezében. Igaz — aranyért is szerették. — A politikus, a lord, a színész nem is voltak még áldozatul kiszemelve, amikor a párkák már figyeltették őket, mint általában minden olyan nőt, férfit, aki valaha »sorra kerülhet«. A bünszövetkezet tagjai — mint leleplezésüknek kiderült: háromszázan — addig figyelték, kémlelték az áldozatokat, addig barátoktaz cselédekkel, sőt ha kellett maguk is életükbe furakodtak — amíg meg nem tudtak valami »érdemlegeset«.

Mikor aztán ittött az óra (különböző óra, némelyiknél a karrier letgettején, másoknál az első bukásokr), a csendes kis házban levelet fogalmartak és elküldték az áldozatnak. Ha öccsillenciája a lord, önagsysága a művész, vagy Mister X, a politikus, ezen és ezen az utcasarkon ilyen és ilyen nőnek vagy férfinak át nem ad ennyit meg ennyit — titkát felfedik, mégpedig ép annak — vagy azoknak, akiket legjobban érdekel... Ez állt a levélben.

Száz közül kilencvenkilenc esetben fizetett az áldozat. Nem egyszer / Nem! Rendszeresen! A párkák évi jövedelméből harminc család megélhetett volna fényűzően. A gyengébbek idegei az állandó szípolozás, fenyegetés közben folmordták a szolgálatot. S ha akadt is száz közül egy erős, aki nem fizetett — halgatni az is halgatott.

Isten tudja, hány embert küldött: volna még öngyilkosságra a disztinyvált kis »tearoom«, ha fel nem fedezé és szét nem robbantja a rendőrség.

Feiks Magda

HUMOR

Kohn válni akar a feleségétől. Az ügyvédje megkérdezi tőle: — És van rá valami alapos oka, hogy elválna a feleségétől? — Azt elhiszem, hogy van, — feleli Kohn.

— Micsoda? — Egy nagyszerű partit ajánlanak.

— Igen, Móriska, saját kárán tanul az ember. Megégett ember például fél a tűzről. Tudnál még egy ilyen példát mondani?

— Hogny. Megmosott ember fél a viztől.

Röcsög egy villamoszerencsétlenség után bevizik a kórházba. A felesége jajeszkeivel megkérdi az orvost: — Doktor úr, az Istenért, halálosak a sebek?

— Az egyik halálos, — mondja vizgatózó hangon az orvos, — de a másik, az egészen jelentéktelen.

Árva úr vasárnap kirándul a budai hegyekre. Egyszerre segélykiáltást hall, elindul a hang irányába és csakhamar megpillant a szakadék oldalán egy turistát, aki egy kiálló faágba görcsösen belekapaszkodva, ég és föld között lebeg.

— Halló, — kiált le hozzá Árva, — mit csinál maga ott?

— Elvesztettem az egyensúlyt, — hangzik a kétségbeesett válasz.

Árva visszaküldt: — Na és ott keresi?

Kohn nagy vacsorát eszik végig a kávéházban és mikor fizet, tíz fillér borravalót tesz a tálcára. A smucigság láttán a pincér dühösen kivesz a zsebéből még egy tízfillérest, a tálcára dobja és továbbmegy.

Kohn zsebvágya mind a két tízfillérest és így morjondiro: magában: — A fene egye meg, kár, hogy nem tettem egy ötpengőst a tálcára.

A TÁRSASÁGBÓL

Nagyságos Asszonyom, tessék megengedni nekem, hogy bevezetőül egy kis úgynevezett farsangi filozófiázás-ral szolgadjak. Farsangkor ugyanis az emberek a vágyukat szeretnék kielégíteni, hogy legalább néhány órára kibújjanak a saját bőrükből és másvalakinek a bőrébe bújjanak át. A gyermekben is él már ez az ösztön és ez a vágy, hogy álarcot tegyen rózsás arcocskája fölé és liyomdón hitesse a többiekkel, hogy nem az, akinek eddig látszott. Hasonló vágy teremtette meg a különböző népek művészi maszkjait és farsangi kosztümjeit. Valamikor, nagyapáink korában, a farsangi maszkok ugyanazt a célt szolgálták, mint a gyermek játéka: megijeszteni akartak velük bennünket. Nagyapáink annak idején hóhérnak, haramiának, ügyfélének öltöztek az álarcos bálon, nagyanyáink pedig szívesen maszkirozták magukat boszorkányoknak. Akárcsak a gyermekek. Hogy annál nagyobb legyen a kontraszt kacagató hatása. A háború előtti években aztán az odalisk-kosztüm, turbánnal és bő bugyogóval, a rokokó-áma és a cigányleány lett divatos. Ehhez illően a férfiak török pasának, kínai varázslónak, vagy mohamedín dervisnek öltöztek. Ma azonban még az álarcosból is alkalmazkodik a mindennapi élet realitásainoz amit másszóval úgy is nevezhetnénk: a gazdasági válsághoz. Ma nincs pénzük az embereknek arra, hogy drága pompás, de más alkalmakkor hasznavehetetlen kosztümöket készíttessenek. Ezt a tanulságot vontuk le a pesti álarcosbálakon is, amelyek hű kifejezői voltak a korszellemnek. Az urak ugyan fantasztikus kosztümökben mutatkoztak, mert az efféleket kölcsön lehet venni a különböző színházi ruhatarakból, a hölgyek azonban úgy komponálták meg az úgynevezett fantáziakosztümjeiket, hogy azoknak egyszerűsége és művészi kidolgozása a test vonalait juttassa érvényre.

Másképp arra is vigyáztak, hogy a drága anyag farsang után egyéb célokra felhasználható legyen. Így lett 1933-ban a farsang poéziséből — közgazdasági szaktanulmány, ami azonban egyáltalán nem értett a hölgyek szépségének, sőt tanbizonyosságot tett takarékosági érzéküköl.

Es most elkezdem a rendez beszámolómat: a Kományó Ur Öfjóméltóság Bulyosyusz Gusztáv ny. kir. főügyész a II. oszt. magyar érdemkereszettel tüntette ki. — Gróf Ambrózy Lajos, aki tíz éven át képviselte Magyarországot Bécsben, feleségével és családjával együtt elutazott az osztrák fővárosból és hosszabb

tengeri útra indult. — Pallavicini Sándor ögróf, aki hosszabb látogatást tett legidősebb fiánál, Pallavicini Aljonz ögrófnál Szilvásváradon, visszatuzott Bécsbe. — Kertész Béla, lapunk főszerkesztője, három héti taró tanulmányútjól visszaérkezett. — Kitünően sikerült vacsorákat és teákat adtak: Angelo Rotta pápai nuncius, Patay György, Kossuth Lajos Gáborék, Huszár Aladárek, Imrédy Kálmánék, Zsigmond Mihályék és Draschel-Lázár Alfrédék, amelyeken a társadalmi és közélet reprezentánsai jelennek meg.

Felhívom Nagyságos Asszonyom figyelmét, hogy Móra Ferenc szerzői estje február 12-én lesz a Zenekadémia nagytermében. Remélem, ott fogom üdvözöl-

Dalol az este . . .

hetni, hogy megjelenésünkkel jejezzük ki hálónkat és elismerésünket az élő magyar irodalom egyik legnagyobb szelleme előtt. — A Magyar Szülők Szövetsége kebelében alakult Szülők Iskolája eddigi előadásain Józán Miklós püspök, Dienes Valéria dr., Kóbor Tamás és Féja Géza beszéltek, a Közgazdasági Egyetem helyiségében. A legközelebbi előadást, február 14-én Roitenbiller Fülöp dr., államtitkár tartja, a szellemi munka nevelő hatásáról.

Tessék meghallgatni, Nagyságos Asszonyom, azt a kedves történetet, ami egy vidéken látó nagy magyar íróval esett meg, amikor Pesten jár. (Nem teljesen kitalált, nem Móra Ferencről van szó.) Az író ott állt meg az egyik útszéljón villamos peronján. Se előre, se hátra nem mehetett, a szó szoros értelmében össze volt préselve. A villamosmeg-

állónál újabb roham kezdődött és egy elszámt fiatalember nyomakodott a peron belsejébe. De ez még nem lett volna baj. A fiatalember azonban rálépett az író lábára és mint aki most már nyugodatosan elhelyezkedett, az író lábán végigodtan állva maradt. A jókedélyű vidéki író nem lett mégis, de még csak a lábát sem húzta el, hogy ily módon figyelmeztesse a tolatkodó ifjút. Ellenkezőleg. Szeliden és jóakarattalag rávette a kezét a fiatalember vállára és kedves hangon megkérdezte:

— Mondja csak, kedves fiatal barátom, hány éves tetszik lenni?

A fiatalember csodálkozva nézeti körül, végigmerte az írot, de aztán, minthogy a kérdés mégis zavarba hozta, dacosan kivágtá:

— Húsz éves vagyok, ha nagyon kíváncsi!

Az író elmosolyodott és még szelídebb hangon, de a körülötte állók gúnys kacsájától kísérvé, így szólt:

— Körülbeül én is annyinak néztem! Ebben tehát egyetértünk mind a ketten. De, az én véleményem szerint, húsz éves korában az ember már a saját lábán szokott járni! . . .

Tessék elképzelni a tablót, Nagyságos Asszonyom, ami a vidéki író halk szavaival kötötte.

Himenhíreim ezek: Tóth Gyula máv. állomásfőnök leánykáját, Gabriellát, kedves előfizetőnk Mendén eljegyezte Kiss Imre máv. tiszt. — Steindl Klára kalocsai kedves előfizetőnk és Nagy Imre házasságot kötött Cregcsertőn. — Hermann Margit, okl. tanítónő, vasvári kedves előfizetőnk eljegyezte Puskás Sándor, vasvári r. k. elemi iskolai tanító. — Staudt Irénke, pestujhelyi kedves előfizetőnk és Szántó József házasságot kötött.

— A jegyes- és házaspároknak őszinte jókívánságainkat küldjük.

Itt mondandó el annak a bohémtermészeti és a művészkörökben rendkívül népszerű fiatal mérnöknek az esatát, aki kénytelen volt egy düsszágad kormányfőtanácsos nem épen túljártal és nem épen feltűnő szépségű leányt feleségül venni. Kénytelen volt, az adósságai miatt. A fiatal pár most jött haza nászutról, Olaszországból. A férjet első útja a Fészek-klubba vitte, ahol jóbarátai megkérdezték tőle:

— Nos, milyen volt a nászut Itálában?

— Csodálatosan szép, — felelte elragadtatással a fiatal férj. — Olyan gyönyörű, hogy kedvem volna legközelebb egyedül megtenni!

Nagyságos Asszonyom, remélem, kitünően érezte magát február 4-én a Gellért-szálló márványtermeiben, ahol a Felvidéki Egyesületék Szövetsége tartotta műsoros táncestélyát, a felvidéki egyetemi és fő-

iskolai hallgatók felségélyezésére. — Előkelő közönség jelenlétében, a déccens jókedű jegyében zajlott le február 1-én a Hungáriában a Széchenyi-bál, Horthy Miklósné védnöksége alatt, az Americánából február 2-én a Vigadóban, végül pedig a Vitezi-bál február 4-én a Vigadóban, amelyeken a magyar társadalmi és közélet előkelőségei jelentek meg. — Kitűnően sikerült a Protestáns-bál a Hungáriában, a Józsefvárosi Keresztény Kaszinó hangversenyyel egybekötött táncestélye, a kaszinó helyiségeiben, az Igazságügyi Sport Club bálja a club kamaratérképében, a Minta-bál a Dunapalotában és a Gyógyyszerész-bál a Pannoniában. — A bécsi magyar követség bálján báró Besenyey-Bakach György követségi tanácsossal és feleségével az ülkön a követség tagjai fogadták a díszes, főúri vendégséget.

A béli naptárba ezeket kegyeskedjék feljegyezni: a MAC-Atléta-bál február 11-én lesz a Vigadóban, a Kormányzó Ur Öfömméltósága védnöksége alatt. — A Ludovika-báll február 18-án rendezik a Ludovika dísztermében, a »Tavaszi a télben« táncestély pedig ugyancsak február 18-án lesz a Hungáriában.

Ezt a néhány apróságot is tessék meghallgatni, Nagyságos Asszonyom. Az Angol Nemzeti Képtárban, a híres angol államférfiak képei közé került Beeton asszony portréja, aki 73 évvel ezelőtt az első angol szakácskönyvet írta, amit még ma is használnak az angol családok. Ismerjük be, hogy Beeton asszony portréja mellőn sorakozik az angol államférfiak képmásait mellé. Mert az angol államférfiak már sok olyat szűtték-fűztek, amit a többi nép nehezen bírt megemészteni. De Beeton asszony receptjei után még ma is megnyalhatjuk mind a tiz ujjunkat. — Görögországban a községi választásoknál a női választók alsó korhatára a 30-ik életév. Ennek dacára az utolsó választáskor mindössze 2000 asszony jelent meg az urnáknál. Furcsa. A népszámlálás adatai szerint a görög dédanyák száma is jóval meghaladja a 2000-t. — Párizsban a délamerikai konzul kutyája megharapott egy nőt. A kárterítési keresetet azonban a bíróság elutasította, mert a konzul exterritorialis jogot élvez, ami a kutyájára is vonatkozik. A párizsi bíróság döntésében kénytelenek vagyunk megnyugodni, a konzul úr azonban adjon túl azon a kutyán. Egy igazi diplomata kutya nem szokott harapni, de még csak a fogait sem viscoltja. Még akkor is barátságosan csóválja a farkát, amikor nagyon mérges. Így kell stílusosan viselkednie annak a kutyának, amelyik egy diplomata köztjét élvez.

Felhívom végül Nagyságos Asszonyom figyelmét a Szilők Kőnyúlára két legújabb kötetére. Az egyikben dr. Szondy György »Mit olvasson a gyermek« cím alatt alapos és megbízható tanulmány

keretében foglalta össze a 3—14 éves gyermekek részére ajánlható ifjúsági irodalmi műveket. A másik kötetben Nemesné Müller Márta foglalkozik »A gyermekszoba mindennapi kérdései-vel. — Rimaszobai Szombathy Ilona »Kaleidoszkóp« cím alatt gyűjtötte össze hatvan hangulatos, finom és igazán költői értékű

versét, amely Kókai Lajos kiadásában jelent meg. — Egy egészen fiatal, új magyar költő: Vida József »Tavaszi vetések« című verseskönyvét is Nagyságos Asszonyom jóakarátú figyelmébe ajánlom. Ez a verseskönyv ugyan még csak szép ígérlet, de olyan biztató ígérlet, amelyre érdemes fölfigyelni. Kezeit csókolom.

Házi kozmetika

Az ápolat kéz

Írta: Dr. Földes Miklósné kozmetikus

Miként a szem a lélek tükré, a kéz állapotából is bizonyos mértékben lehet az egyénre következtetni. Nemcsak az arcnak, hanem a kéznek is szüksége van rendszeres ápolásra. És bizonyos kultu-

a kezünkön egy emulsió képződik, mely a piszoktól tökéletesen eltávolítja. Az ekké- más vagy ekkémára hajlamos kéz bőre sem tűri a vizet.

Gyakori szépséghiba a vörös kéz. Ennek oka általában vérszegénység, vékeringési zavar, vagy fagyás. Az utóbbi esetben gyógyító hatásúak a váltakozó hideg, meleg kézfürdők és fagykenőcsök. A vöröskék keringési viszonyait van hivatva javítani a rendszeres kézmasszázs és a kvarcbesugárzások.

A kezek túlságos izzadása igen zavaró kellemetlenség. Ha belső betegség az oka, elsősorban azt kell meggyógyítani. Gyakran idegesség az alapok. Ilyen esetben éppen olyankor jelentkeznek, mikor a legkellemetlenebb, társaságba való lépés- kor, vagy közfoglásokor. Mások olyankor jelentkeznek a tenyér fokozott verejtéke- zése, mikor az egyén figyelmét erősen megfeszíti, például zongorázás vagy var- rás közben. Megszüntetésére alkalmaz- zunk naponta szeszben bedörzsölőket, például 5%-os salicyles alkoholt. Jók a forró kézfürdők, melybe kevés benzo- tincturát keverünk. Azután ajánlatos a salicyles vagy taninos hintópor. Makacs esetekben sor kerül a tenyér Röntgen- besugárzására, mely a legradikálisabb és legbiztosabb hatátni gyógyjelzés.

A kéz szépségét kiegészíti a szépen ápolat köröm. A rendszeresen ápolat kör- möt sohasem kell nyírni csak reszelni. A köröm hátára folytatódó szaruhártyát tompa rudacska- val kell visszatolni. A szabad vég alatti szarutömeg és a hozzá- tapadó piszoknak eltávolítása hidrogén hyperoxidos vattával történjék. A kör- mök ápolásánál különös gondot kell for- dítani, hogy a körömágy meg ne sérül- jön, mert különben makacs körömágyi gyulladás keletkezhetik belőle.

A körömtesten jelentkező haránt bar- rázdák, pálálkózási zavar következmé- nyel, rossz keringési egyénéknél szoktak előfordulni. A köröm testében látható fehér foltokat a köröm rostjai közé jutott levegő okozza. Ez a szépséghiba kozmetikailag nem befolyásolható.

Igen értékesy körömök fényesítésére puha paszta alkalmas, melyet finom smirgliborból, cinóberből és kevés olaj- ból készítenek.

A ROVATVEZETŐ ÜZENETEI:

»K. L. né.« Soványítási céljából irasson fel és szedjen orvosi ellenőrzés mellett Polygladrol tablettákat.

»Piroska.« Kérdezett szemölcsöket dia- termiával lehet heg nélkül eltávolítani.

ráltság jele a gondosan ápolat kéz. A kö- zönséges lúgos szappanok durvítják a kezét és ezért a kézmosást mindig vala- mely megbízható, semleges hatású szap- pannal végezzük. Lehetőleg langyos vizet használjunk a kézmosáshoz. A megmo- sott kézre csepegtessünk néhány csepp citromnedvet. Ugyancsak jó kézfenomító a glicerin, amelyet a nedves kéz bőrére dörzsölünk. Vagy megfelele a célnak egy jó bórápolókrém, melyet a megszáritott kézre alkalmazunk. Vannak emberek, akiknek bőre nem tűri a szappannal és vízzel való mosakodást. Ilyen esetekben az úgynevezett majonéz mosás válik be. Oliva olajjal jól bekenjük mindkét kezét, azután kevés tojássárgáját téve tenye- rünkre az olajjal jól összedörzsöljük. Így

T. Y. 11-22

Írta: MAX HENNINGBERG a kémelhárító osztály v. parancsnoka

8.

Tikkadt júniusi este volt. A levegőben a közelgő zivatar különös, idegesítő villamosságáa feszült. A kertben Margit szerelmesen símolt Konrádhoz.

— Jó hírt kaptam szerelmem, — mondotta édesen. — Gusztáv bácsi, akiről már többször beszéltem neked, tudod az a zsugori, nyolcvan esztendősk különöc, írt, hogy haladéktalanul utazzam hozzá. Ő az egyetlen, akivel közöltem címet. Gusztáv bácsi haragban van az egész családdal, csak engem szeret. Evekkel ezelőtt Genfba vándorolt, ahol szállodatulajdonos lett. Rengeteg pénze van. És többször célozgatott arra, hogy én leszek az örököse. Most házvezetőnőjével íratott nekem. Nagyon beteg és szeretne még egyszer látni... Ha Gusztáv bácsi meghal és csakugyan rám hagyja vagyonát, úgy azonnal megtartjuk az esküvőt. Kilépsz a hadseregéből és átvesszük a svájci szállodát... Holnap reggel haladéktalanul hozzá utazom...

Konrád nyugtalanul fogta Margit kezét.

— Nem szívesen válok el tőled...

— De hiszen néhány héten belül okvtlen viszontlátjuk egymást.

— Nem tudom, mi bajom van! Tele vagyok rossz sejtéssel. Úgy látszik, nagyon elkoptak az idegeim.

A leány kedveskedve símogatta a férfi haját.

— Minden jóra fordul. Svájcban majd alaposan kipihenheted magadat. Gyönyörű utazásokat fogunk tenni és minden héten legalább egy napot a hegyek között töltünk. Nagyszerűen tudok síelni! Micsoda gyönyörűség lesz végig siklani a végtelen hómezőkön... Igyekszik kihúzni az időt. Jelents beteg. Ne vállalj új megbízást. Most, a boldogságunk küszöbén, nem szabad kockáztatnod az életedet. Megígéred ezt?

— Katona vagyok. Nem vonhatom ki magam a parancs alól.

— Szóval ez annyit jelent, hogy máris újabb feladatot vállaltál? Borszasztó. Hová küldenek? Mit kell elvégezned?

— Erről szívem még neked sem beszélhetek.

— Jó. Nem is kell. De azt nem tilthatod meg, hogy ne vessem ki kártyán! Várj, azonnal jövök!

Szobájába szaladt, ahonnan egy csomag kártyával tért vissza.

— Keverd össze, azután balkézvel emeid le háromszor magad felé...

Konrád mosolyogva engedelmeskedett.

Margit kiosztotta a kártyákat. Elgondolkozva, komoran nézte, forgatta, illesztette egymás mellé a kártyákat. És közben alig tudta elfojtani gúnyos mosolyát. Arra gondolt, hogy két nap előtt, mikor Irén és Konrád nem voltak otthon, Konrád szobájába osont, álkulccsal felnyitotta a hadnagy íróasztalát, kivette belőle a T. Y. 11-22. jelzésű kémnőre vonatkozó bizalmas jelentést, elolvasta és aztán az iratokat gondosan visszazárta a fiókba.

— Szerelmem, — mondotta most remegő hangon, — nem szabad vállalnod ezt a megbízást! Nagy veszedelmet látok... Egy nőt... vörös haja van... szírké szemei...

Konrád megrezzenet.

— Milyen veszedelmet látsz?

— Ez a nő... félelmetes ellenfél. Elszánt, gonosz... Várj... ez a caro kilencenes... üldözést jelent... Itt a fekete coeur király... hivatalos megbízással utazol... és megint itt van a vörös bestia! Látod, egészen itt van az életkártyád mellett. Ez a filkó itt te vagy. Most újra emelünk és leosztom! Óh!

Margit felsikoltott és remegve, összetett kézzel nézett Konrádra:

— Az Isten szerelmére kérek... ne utazz el! A vörös r.ó életre tör! Vért látok...

Konrád izgatottan állt fel.

— Ostobaság! — mondotta! — Egy katonát nem lehet babonákkal megriaszítani!

— Ez nem babona... a kártya igazat mond! Esküdj, ha mersz, esküdj a szerelmünkre, hogy nem egy vörös hajú nőt kell üldözni!

Konrád ideges mozdulatot tett.

— Ez lehet véletlen is. Olvastál valamit az ujságban, hogy egy francia kémnőt keresnek és most öntudatlanul ez jár az eszedben...

— Ha egy kicsit is szeretsz, ígérd meg, hogy bevárod a levelemet. Hiszen még tíz napig tart a szabadságod. Talán ezalatt eldől a Gusztáv bácsi örökségi ügye. Az is lehet, hogy még életében vállalatába fogad, ha megmondom, hogy férjhez megyek hozzád. Hiszen egy olyan nagy szállodában mindig szükség lehet főnökhelyettesre. Úgy-e, várni fogsz?

— Ez nem tőlem függ. Ismétlem, katona vagyok és felsőbb-ségemnek engedelmeskedem!

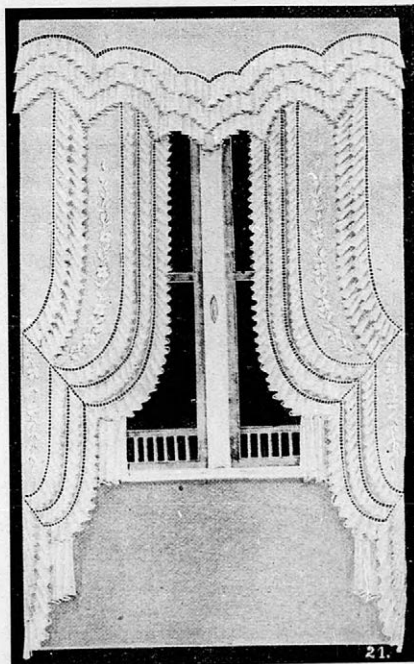
— Nyitot szemmel rohansz a veszedbe? Ez örület! Nem engedem!

A férfi mellére vetette magát és csókjaival árasztotta el.

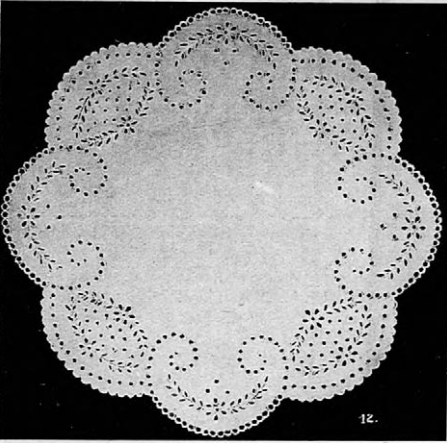
— Édes... ne öl meg, ne igazss halálra. Hiszen csak néhány napról van szó!

Konrád alig győzte megnyugtanni a kétségbeesett leányt.

A Müller-ház egyébként is lábzan égett. Margit váratlan elutazása mindenkit lehangolt. Legalább a búcsút akarták emlékeztetéssé tenni. Müller mama annyi útravalót csomagol-

21.

Madeira-millió

(Wieg Testvérek terve)

tatott be, hogy abból egy hadsereget lehetett volna élvezni. Irén egész nap sírt és csókolgatta barátnőjét, aki néki is összetett kézzel könyörgött:

— Ne hagyj Konrádot bevonulni!... Akadályoztatók meg! Borzasztó lenne, ha épen most, boldogságunk küszöbén érné szerencsétlenség!

Mister Thomson elképedve vette tudomásul, hogy Margit elutazik. Annnyira meglepte a dolog, hogy csak értelmetlenül dadogott.

— De hát miért megy el ilyen váratlanul, szinte menekülés-szerűen?

— Észrevettem, hogy nem tetszem magának és ezt nem bírom elviselni! — válaszolta gúnyosan Margit. — Remélem, nem akar az utolsó pillanatban visszatartani?

Mister Thomson lenyelte válaszát, de arca pirossága jelezte, hogy sok mondanivalója lenne.

Másnap délelőtt Margit megváltotta Genfig szülő jegyét a pályaudvaron és a Müller-család meghatott kendőlobogtatása közben hagyta el a várost.

Nem sokáig utazott. Mindössze néhány óráig. Akkor egy határszéli városkában leszállt a vonatról és az egyik szállodába vitette magát. A portásnak bejelentette, hogy ki sem csomagol, még az este tovább utazik. Csak épen meg akar kicsit pihenni, fürdeni és néhány levelet írni.

Ezek a levelek, melyeket különböző dátummal látott el, Müller Konrád hadnagynak voltak címezve és így hangoztak: »Drága!

Alig néhány órája vagyok Genfben és máris írok, hogy ebből is érezed, mennyire a tied minden percem és gondolatom! Gusztáv bácsi — sajnos — nagyon beteg, az orvosok szerint reménytelen. Nekem szívből örült, folyton az ágya mellett kell ülöm és ezt a levelet csak azért írhatom, mert épen elszundikált egy keveset.

Az úgyünk, azt hiszem, kitünően áll, minden úgy lesz, ahogyan gondoltam. Gusztáv bácsi nyiltan megmondta, hogy én vagyok egyetlen örököse. Ha látnád, milyen fejedelmien szép a szálloda! Felbecsülhetetlen értékű. Oh, bár már mellettem lennél! Imádkozom, hogy mielőbb egészségesen lássalak viszont! Ismételten, szerelmünkre kérek: vigyázz magadra!

Irénnek millió csókot küldök és téged végtelenül szeret szerelmes menyasszonyod, Teréz.»

Ezt a levelet betette az egyik borítékba, azután egy másikat kezdett írni:

»Imádottam!

Három nap nélkül: szinte elviselhetetlenül szenvedek. Csak most látom, hogy mennyire a tied vagyok. Fájdalom, nem tudom az eseményeket siettetni. A bácsiban csak az injekciók tartják az életet... Talán csúf és kegyetlen dolog így írni a haldozókról, de a szerelem önző és Gusztáv bácsi nyolcvan esztendő, megrokkant, ezer betegségtől gyötört testének megváltás lenne a halál. Istenem, micsoda boldogság ara gondolni, hogy újra látni foglak. Az éjszaka rólad álmodtam és megcsókoltalak. Reggel könnyektől volt nedves a párnám. Gondolsz rám? Szeretsz még? Én érzésben, gondolatban állandóan veled vagyok. Levelet nem szabad ide küldened. A nagybácsi olyan állapotban van, hogy minden izgalomtól kímélni kell és nem merem közölni veled, hogy menyasszony vagyok. Már észrevettem, hogy a portás erősen kémkedik utánam, úgy látszik, gyűlöl, mert tudja, hogy enyém lesz a szálloda és szeretne talán még az utolsó pillanatban kegyvesztetté tenni a bácsi előt. Leveleidet küldd Genf, poste restante »Örök szerelmé jelégére. Remegve várom híreidet és minden csókomat, minden ölelésemet neked küldöm. Teréz.»

Mikor ezzel az írással is elkészült, egy harmadik levelet kezdett írni, melyet Meunier Bernát úrnak címzett Genfben.

A levél így hangozott:

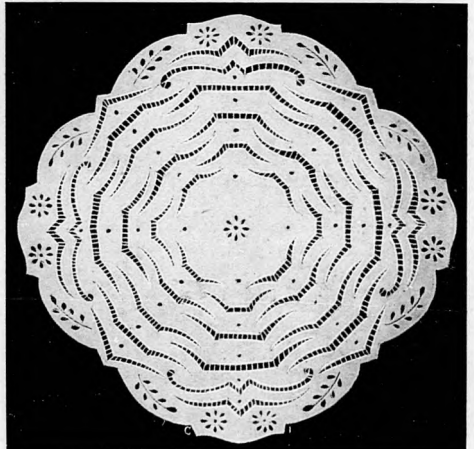
»Meunier úr!

Kérem a két mellékelt levelet a rajtuk látható keltezési napokon haladéktalanul Müller Konrád hadnagynak Jüttenburgba elküldeni. Egyidejűleg érdeklődj néhány nap múlva a főpostán, hogy érkezett-e »Örök szerelmé« jelégére levél? Ha igen, továbbítsa azt sürgősen Jüttenburg, poste-restante Z. Y. 24 jelégére. Szívességét köszöni, akivel tíz nap előtt »árgyalt.»

Margit a vaskos borítékot sajátkezűleg adta fel a postán.

Másnap délelőtt a Jüttenburgba érkező személyvonat harmadik osztályából egy szeples, kissé ostoba arcú parasztlány szállt ki, aki a bajor hegyvidék festői népviseletét hordta. Karián kendővel botakart kosár volt, kalapján színes pántlikák lógtak. Egyébként ütött-kopott szegény lány volt, a cipője teljesen elvástak, a köténye foltozott volt, a szoknyája meglehetősen színehagyott, fakó. Egyenesen a városházára sietett, előadta, hogy öt levéllel hívták Jüttenburgba cselédnek, de az asszony közben meghalt és most pénz és állás nélküli maradt. Kérte, hogy helyezze el valahol...

A városházáról elküldték valami női patronázshoz, azok egyik helyét a másira utalták, de seholsem maradt meg.

Angolmadeira-millió

(ERMA terve)

Azt mondta, nagyon erényes hajadon, nem marad olyan helyen, ahol fiatal úr van a háznál. Harmadnap fűles dézsát akasztott a karjára és odaállt a gyárépület elé. Tudta, hogy minden pénteken nagytakarítás van a lépcsőházban, amikor napszámosnőket fogadnak a lépcsők felszúrlására. Csakugyan, minden nagyobb nehézség nélkül őt is beállították a súroló asszonyok sorába. Olyan buzgalommal sikált, takarított, hogy a gyár kintinosának felült a lány buzgalma.

— Nem volna kedved hozzám szegődni mosogatólánynak? — kérdezte.

A lányok, akit Ursulának hívtak, nagy kedve volt. És így maradt végleg a gyárban, ahol már az első este szemetszúrt Stefan Zucker káplárnak. A káplár úgy találta, hogy Ursula nem is olyan szeplős és nem is olyan csunya, mint amilyenek első pillanatra látszik és boszorkányos ügyességgel tud a kantinból kitűnő falatokat kicsenni szíve választottjának.

Néhány nappal később Stefan Zucker és Ursula már igen értették egymást. És elérkezett az este, amikor Stefan elárulta, hogy ő az éjjeli inspekción és ha Ursula kiszökne a kantinból és felosonna a folyosóra, ahol egyedül unatkozta át az éjszákát, igen kellemetesen szórakozhatnának el.

Ursula megígérte, hogy okvetlenül kilopózik hozzá. Stefan megnyugtatta, hogy ez semmi kockázattal nem jár. A folyosókon való őrtaálás csak formáság. Az igazi felügyeletet a kapuőrök gyakorolják. Azok úgysem engednek éjjel senkit sem ki, sem be... A folyosóőröknek szabad a székere ülni, olvashatnak is, csak éppen arra vigyáznak, hogy illeltekelen egyén ne sétálhasson arra...

Este tizenegy óra felé Ursula csakugyan megjelent. Stefan el volt ragadtatva. A lány a legfinomabb falatokat szedegette elő kendője alól, sőt egy kis üveg bor is került elő...

Nyomasztó meleg volt. Időnkint hatalmasan villámlott, mennydörgött, zivatar közeledett. Ilyen ítéletidőben kétszeresen jólesik az embernek összebújni...

Ursula a káplár ölébe ült és úgy ettek együtt, akár egy szerelmes gerlepar.

— No, ma éjszaka igazán senki nem fog erre járni, hacsak a szellemek nem! — nevetett a káplár.

Hatalmas mennydörgés volt a válasz. Az eső patakokban kezdett zuhogni...

Ugyanebben az időben Thomson, aki Mülleréknél vacsorázott, kitekintett az ablakon és megvakarta a fejét.

— Huh, micsoda fertelmes idő. Ma úgy látszik, nem mehetek haza. Itt fogok aludni a laboratóriumban!

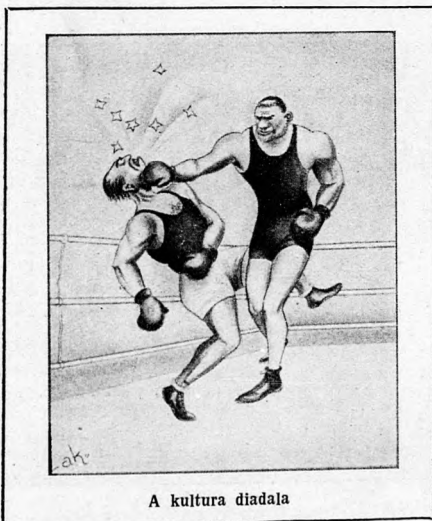
Későre járt, Müller papa és mama álmosak voltak. Nem illett tovább maradni. Melegen elköszönt Iréntől, akinek égett az orcája és nagyon boldog volt, mert vacsora közben Thomson nyíltan kijelentette Müller papának, hogy soha bájosabb, okosabb és tehetségesebb lányt nem látott Irénnel és engedélyt kért arra, hogy magával vihesse Londonba. Célzásokat tett arra, hogy nemcsak titkárnőjének akarja szerződtetni, hanem más tervei is vannak. És nagyon örülne, ha esetleg Müller mama is kijönne Londonba, hogy Irénke ne érezze magát egyedül...

Müller papa meg volt hatva. Úgy látszik, hogy az angolok között is vannak egészen derék emberek. És milyen tapintatos, hogy a mamát is magával akarja vinni...

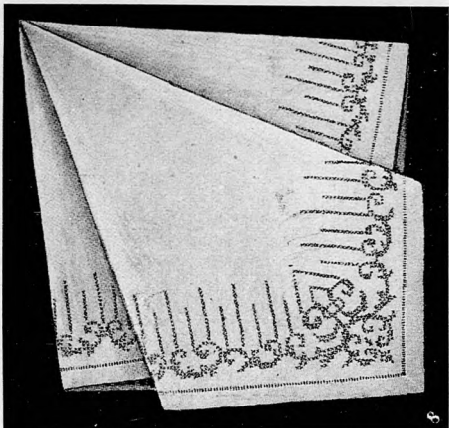
Irén egyedül kísérte ki Thomsont az előszobáig. Kívülről behallatszott a szél süvöltése, az ablakok remegtek és nyögtek, amint a vihar beléjük vágta az omló vízzel. És akkor minden ostrom és előzmény nélkül Thomson karjába ragadta Irént és megcsókolta. Ez volt az első csókjuk. Irén nem ellenkezett. A váratlan támadás szinte eszméletét vette. Szerette Thomsont, tele volt fantasztikus álmokkal, várakozással. Már két hete minden idegszálával ebbe az ábrándvilágba kapcsolódott. És most úgy érezte, hogy minden reménye megvalósul. A szíve megtelt boldogsággal és szerelemmel.

Irén hálás volt, hogy Thomson nem élezi ki a helyzetet, nem mond kényelmetlen szavakat, nem zavarja meg a hangulat tökéletességét. Mintha maga is zavarba jött volna, vagy mintha kincsként akarná magával vinni a rabolt éjszokot, gyorsan felnyitotta az előszoba ajtaját és kirohant az éjszakába. Két ugrással elérte a laboratóriumot és besietett.

Hősz perccel utóbb elégedetten állapította meg a kis beton-szobában, hogy tökéletesen sikerült Konrád arcát leutánoznia. A jellegzetes szemölcs a bal szájszögletben, a kissé bozontos

A kultúra diadala

Kerti asztalterítő

(Wieg Testvérek terve)

szemöldök, a hegyes orr, rövidre nyírt bajusz. Kifogástalan! No és persze a köpeny és kalap!

Megtapogatta a zsebé. Igazoló iratai rendben voltak. De hiszen ezekre nem is kerülhet sor. Uhlrich őrmester az ügyeletes kapus, Müller régi, hűséges altiszte. És már délután telefonált neki Müller hangját utánozva, hogy az éjszaka visszamegy a gyárba, mert különmunkája van...

Mikor kilépett a kapun, szinte elfulladt, olyan mérgesen rohanta meg a szél. Mint valami súlyos, sötét árnyék, tört magának utat a házfalak mellé húzóda.

Fent a folyosón Stefan hevesen ostromolta Ursulát. A lány azonban ijedten védekezett.

— Itt nem, nem lehet, hátha mégis erre jön valaki? Stefan legyintett.

— Ilyen itéletidőben? A tiszt urak már úgy alusznak, mint a bunda. Nem jön ide hetekig teremtett lélek éjszakaiként...

És megint meg akarta csókolni a lányt, aki azonban menekülve húzódott az egyik ablakélyedésbe.

— Úgy félek! — mondotta.

— Hát tudod mit? — indítványozta Stefan, — menjünk az egyik szobába!

— Hát nincsenek bezárva? — csodálkozott a lány.

— Azért vagyok inspekciós! Nálam vannak a kulcsok másolatai, hogy minden pillanatban ellenőrizhessem, ha talán gyanus neszt hallanék valamelyikből! Néhány percre benézhetnének...

Ursula az irattár ajtajához húzódott.

— Ide menjünk! — mondotta. — Ez látszik legkevésbé a lépcsők felől!

Stefan helyeslően mormogott. Kinyitotta az ajtót és belépett a szobába. Az akták jellegzetes, dohos szaga ütötte meg az orrukát. Még a szobában érzett az áporodott meleg, csak kora reggel szokták szellőztetni. Stefan a lány felé nyult.

Ursula könyörgött:

— Űlj ide szépen erre a székre. Várj, az ajtóra akasztom a fekete kötőmet, hogy ne szűrődjön ki a világosság a folyosóra...

A legény háta mögé került és kedveskedve megsimogatta a fejét...

A következő pillanatban Stefan Zucker valami édeskes szagot érzett. Ursula tréfásan a fejére borította a zsebkendőjét, annak volt ilyen átható, furcsa szaga. Mérgesen el akarta lökni a lány karját, de az hihetetlen erővel szorította orrára és szájára a kendőt. Stefan irtózatosan megjiegd. Kiáltani akart, de szédült, hányingere volt, elsötétedett szeme előtt a világ és elvesztette az eszméletét.

Ursula ostoba arca, féiszeg tartása egyszerre megváltozott. Hideg és elszánt kémmő volt, aki haladéktalanul munkához látott. Jól tudta, hogy a legfontosabb aktákat még nem fényképezte le. Az új légitorpedő-modellek robbantóerejére vonatkozó számításokat, a torpedót távolból irányító rádiókészülékek hullámhossz-vonalát még okvetlenül meg kellett szerzenie...

Az acélszekrényt nyitó kulcsokról már a multkori látogatásakor viaszlenyomatot készítet és azoknak másolatát megcsináltatta.

A kulcs gyorsan és zajtalanul működött, a szekrény nyitva állt. Margit — Ursula — jól tudta, hogy a keresett iratok csak néhány nap előtt érkeztek. Azokat ott kell keresnie a legújabb aktaborítékok között...

Lázasan dolgozott. Minden idegszála megfeszült. A szeme szinte röntgen-sugarakat lövelt, megérezte, meglátta, melyik borítéka van süksége.

Hirtelen megtorpant. A folyosó felől halk nesz hallatszott. Villámgyors mozdulattal becsapta a szekrény ajtaját és eloltotta a lámpát.

Visszafojtott lélekzettel a szekrény mögé húzódott és várt. A lépések közeledtek.

Nem lehetett többé kétsége, valaki a küszöbön állt. A zárbán halkan kapargáltak, mintha a kulcslyukat keresnék...

Margit tudta, hogy elveszett.

Ha valaki belép, azonnal meg kell éreznie a kloroform átható szagát.

Felhúzta revolverét és felkészült a halálos küzdelemre.

Az ajtó kinyílt és egy villamos szeszlámpa fénye vetődött előre.

Margit szívverése is elállt ijedtében.

Müller Konrád hadnagyt pillantotta meg.

De nem volt ideje habozásra. Ezt a kétségbeesett csatát csak úgy nyerheti meg, ha felhasználja a férfi első rümemletét, lefegyverzi és azután elmenekül. Hirtelen mozdulattal előre ugrott, revolverét a hadnagyra szegezte és felkiáltott:

— Fel a kezekkel!

A hadnagy megtántorodott. Valami állati, kétségbeesett üvöltés hördült ki torkából, amint felkapta a két karját. Egy pillanatilg lélektelenül, halálra váltan meredt a nőre, azután rekedten, iszonyodva kiáltotta:

— Louise Rimbault!

— Igen, én vagyok, Jack Hilton! — válaszolta a lány és revolverét lassan a férfi szívének irányította.

(Folytatjuk)

Keresztöltéses konyhagarnitúra

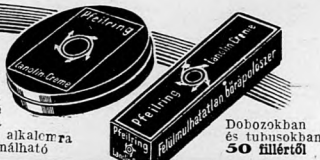
(Wieg Testvérek terve)

Fiatalos és ápolt

külső; előfeltétel a modern nőnél. Játssza előtű a Pfeilring — Lanolin — Creme által, amely azonnal beszívódik a bőrbe a legesekegyebb fényhátahagyása nélkül. Minden alkalomra úgy éjszaka, mint nappal egyaránt használható

Pfeilring Lanolin-Creme

Dobozokban és tubusokban 50 fillértől

Kézimunka-rajzaink ismertetése

Felkérjük előfetsőinket, hogy kézimunkarendeléseknél, lapunkra való hivatkozással, svitescsojének közvetlenül az illető céghez fordulni.

Wieg Testvérek kézimunkaháza, Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23.

Gobelinép (2. oldal) ERMA kézimunkaház terve. Mérete 45×60 cm. Kordovára előfestve 8 P. Hozzávaló himzőselyem motringja 18 fill. Penelope alapra előfestve gyapjúhímzéshez 4.50 P. Hozzávaló Orient gyapjú dekája 30 fill. Előhúzza összes selyemmel együtt 18 P. Előhúzza összes gyapjúnyaggal együtt 13.50 P. Kézen is megrendelhető.

Régi »Ladike-szőnyeg. Több százéves remekmű (9. oldal) ERMA kézimunkaház szőnyegműhelye készíti. Pom-pás színeivel minden lakás díszé. Színezése: belső alap sárgásvörös (u. n. török vörös), többi sárga; középkék, szürkéskek, mélyhölvörös, terrakotta, csont, négerbarna. Készíthető szőve, 30-as felvételssel. 90×170 cm méretben minta ára (nem nyegyed) 11 P. 120×230 cm méretben minta ára 17 P. Varrva 100×200 cm méretben minta ára 4.50 P. Összes anyaga 60

ERMA kézimunkaház, Budapest, VIII., József-körút 11.

P. »Erma« selyemfűnyő fonalak kilója 12.50 P, felvető 7—8 P, leszövő 8 P, villa, olló 3.80 P. Prima külföldi perzsakanava.

Kávékészlet (15. oldal) ERMA kézimunkaház terve. Mérete 156×156 cm 6 darab 25×25 cm méretű szalvétával, ienvászonra előrajzolja 12 P. szűrt sablonja 3 P. Előrajzolás díj hozott anyagra 2 P.

Grenadin szárnyasfüggöny (19. oldal) Wieg Testvérek terve. Mérete 160×350 cm. Magas himzés díszíti. Szükséges anyag hozzá: 150 cm széles grenadindjól 12 m, métere 2.50 P. 30 m összekötő betét, métere 15 fill. Himzés előrajzolás díja 4 P. Szűrt sablonja 2.50 P. A függöny teljesen kész is megrendelhető. Egy ablakra a fenti méretben 85 P.

Angolmadeira-miljő (20. oldal) ERMA kézimunkaház terve. 80×80 cm méretben, sifnonra előrajzolja 2.50 P. Lenvászonra előrajzolja 5.50 P. Szűrt sablonja 1.50 P. Előrajzolás díj hozott anyagra 80 fill.

Kerek madeiramiljő (20. oldal) Wieg Testvérek terve. 80×80 cm méretben vászonra előrajzolja 2.20 P. Hozott anyagra előrajzolás díj 80 fill.

Kerti asztalterítő (22. oldal) Wieg Testvérek terve. Keresztjéssel készíthető. Mérete 100×100 cm, vagy 150×150 cm. Vásznonra előrajzolja 100×100 cm méretben 5 P, szűrt sablonja 1.60 P, 150×150 cm méretben 7.50 P, szűrt sablonja 2.20 P. Hozzávaló pamut motringja 22 fillér.

Keresztjétes konyhagarnitúra (22. oldal) Wieg Testvérek terve. Molinó-, vagy burettvászonra előrajzolja kapható. Egy garnitúra áll: asztalterítőtől, kredencarterítőtől, szénládarterítőtől, faldétől, 2 kis székterítőtől, személadacterítőtől, 3 szekrényesítőtől. Molinóvászonra előrajzolja egy garnitúra 12 P. Burettvászonra előrajzolja egy garnitúra 15 pengő. Szűrt sablonja 4 P.

Videki rendelésnél külön 50 fillér portó küldendő.

MIT FŐZZEK?

Február 11. Szombat: Karfiollevés, babfőzelék füstölt hússal, rizsfeljűt íszel. — **Vacsora:** Vagdalt libamell burgonya- és cellersalátával, gyümölcs.

Február 12. Vasárnap: Galamb-becsinaltvas sült borsókkal, libamájrizottó, bárány egybesüte heringsalátával, fánk. — **Vacsora:** Nyulpástétom djonyával, sonka tornával, sajt, narancssaláta.

Február 13. Hétfő: Húslevés csigatésztaival, főtt hús pirított darakörítéssel, paradicsommártás, aranygaluska vaníliásodával. — **Vacsora:** Borjúpörkölt galuskával, sajt, gyümölcs.

Február 14. Kedd: Kőménymaglevés, ögerinc pácolva személygombóccal, csokoládéfeljűt. — **Vacsora:** Kirántott borjúszelét burgonyapüré körítéssel, ecetes uborkával, gyümölcs.

Február 15. Szerda: Cellerlevés, rakott rostélyos párolt sárgarépa főzelékkel, kakaószelet. — **Vacsora:** Töltött csirke sült burgonyakörítéssel, paprikasalátával, gyümölcs.

Február 16. Csütörtök: Burgonyaleves, sertéskaraj egybesüte káposztaosztával, csöröge. — **Vacsora:** Sertéskocsonya ecetes hagymakörítéssel, vegyes sajt, gyümölcs.

Február 17. Péntek: Paradicsomleves galuskával, gombás hal rizskörítéssel, túrógombóc. — **Vacsora:** Tükörtorjás parajjal, rokfort vajjal, retekkel, gyümölcs.

Február 18. Szombat: Lebbensleves, friss kolbász sütte borsófőzelékkel, hájaskifli. — **Vacsora:** Kirántott bárány káposztasalátával, gyümölcs.

Február 19. Vasárnap: Pulykaaprólékes velgombóccal, sajtputing, pulykacsenyő sült burgonyával, miklesz-piklész, vegyes kompot, puncstorta. — **Vacsora:** Kocsonyáshal, hideg sült franciasalátával, sajt, gyümölcs.

Február 20. Hétfő: Káposztásleves, sonkaskocka, gyümölcs. — **Vacsora:** Borjúnaturselet szalmaszáliburgonyakörítéssel, cékla, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Február 11. Szombat: Karfiollevés, babfőzelék füstölt hússal. — **Vacsora:** Párizsi, vajaskenyér, gyümölcs.

Február 12. Vasárnap: Csontleves, kirántott bárány rakott burgonyával, paprikasalátával, fánk. — **Vacsora:** Nyulpástétom, fejsajt ecetesuborkával és paprikával, gyümölcs.

Február 13. Hétfő: Húsleves csigatésztaival, főtt hús pirított darakörítéssel, paradicsommártással. — **Vacsora:** Borjúpörkölt galuskával, gyümölcs.

Február 14. Kedd: Kőménymaglevés, szarvascomb pácolva személygombóccal. — **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Február 15. Szerda: Cellerlevés, töltött metél. — **Vacsora:** Vagdaltpecsenye párolt sárgarépa főzelékkel, gyümölcs.

Február 16. Csütörtök: Burgonyaleves, káposzta sertéshasaljátával. — **Vacsora:** Tea, szárdellás vaj, sajt, gyümölcs.

Február 17. Péntek: Paradicsomleves galuskával, tekváros-gombóc. — **Vacsora:** Halkocsonya, vegyessajt retekkel, gyümölcs.

Február 18. Szombat: Lebbensleves, véres-és májoshurka sütte, borsófőzelék. — **Vacsora:** Virsli tornával, gyümölcs.

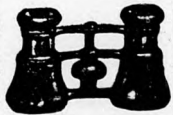
Február 19. Vasárnap: Pulykaaprólékes, pulykacsenyő száliburgonyakörítéssel, ecetes salátával, tírós-és almáértés. — **Vacsora:** Hideg sült burgonyasalátával, gyümölcs.

Február 20. Hétfő: Káposztásleves, sonkaskocka. — **Vacsora:** Sertéskocsonya, sajt retekkel, gyümölcs.

CALDERONI és TÁRSA
LÁTSZERÉSZEK
Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON AUT 511-48

Látszók, szemüvegek, orrcipletők. Fényképészeti készletek és cikkek. Barométerek, hőmérők.

HÁZTARTÁS

Tárkonyos bableves. Ugyanúgy készítjük, mint a rántásos bablevest, csak mikor a vízzel feltesszük főni, egy hagymát egészben beleadunk, később ezt kidobjuk. Sárgarépat és petrezselymet vékony karikára vágva belefőzünk. Eresztéssel készítjük és mikor az ereszéssel felforraltuk, apróra vágott tárkonyt adunk bele és megsavanyítjuk. Füstölt hússal főzve nagyon jó.

Füstölt nyelvi szardellamártással. Vesszünk egy szép marhanyelvet, puhára főzzük, leharátyazzuk, füstölt szalonnával megtűzdeljük és pirosra sütjük. Közben szardellamártást öntünk rá. A mártást következőképpen készítjük: 2–3 szardellát megtisztítunk, apróra vágunk és áttörjük, zsírban kissé megpirítjuk, egy kanál lisztel meghintjük és tejjel feleeresztjük.

Savanyú tokány. Fele borjúhúst és fele malachúst megmosunk, megtisztítjuk, forró zsírba tesszük, melybe előbb egy fej apróra vágott vöröshagymát félig megpároltunk. Megsózzuk, kevés vizet adunk alá és fedő alatt pároljuk. Pirosra sütjük, ceottel savanyítjuk vízben forgatva paprikával színezzük és megtejelezzük.

Szalónkabél készítése. A mójat, zuzát és bűlecskéket, ami közül a gyomrot kivesszük, megmoszuk, apróra vágdaljuk, forró zsírban hagymát, zöldpetrezselymet és a vágdálékot pár percig párolnak, megsózzuk, borsoljuk és egy evőkanál prézlit adunk bele. Végül kevés tejfelt, hogy pépszerű legyen. Tálaláskor zsírban pirított zsemlyeszeletekre kenjük és a szalónka mellé rakjuk.

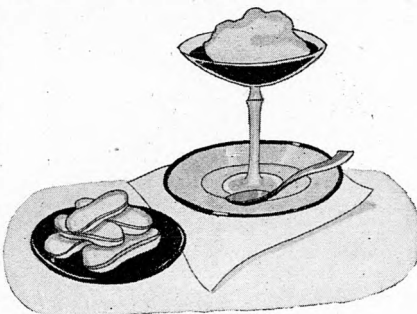
Burgonyafánk. Néhány közepes nagyságú burgonyát megsütünk, belét kiszedjük, szitán áttörjük, egy tálba teszünk 6 deka vaját és annyi tojás sárgáját adunk bele, ahány burgonyát használtunk és ugyanannyi kanál tejfölt is, 2 deka tejjel felolvasztott élesztőt, kevés sót és annyi finom lisztet, hogy kalácsészta keménységű legyen, jól kikavarjuk és eltesszük kelni. Ha megkelt, ujnyi vastagra kinyújtjuk és fánkokat szaggatunk belőle, kissé széthúzzuk, a tölteleket ráteszük, a másik tésztát ráborítjuk és a fánkszagattal újra kiszárjuk és kelni hagyjuk. Mikor megkelt, forró zsírban kisütjük, szelert parmezánnal meghintjük. Töltelekűl rendes hasé, vagy sonka tölteleket használunk.

Hal-saláta. Egy tejes heringet beáztatunk tejbe, azután hórét lehúzzuk és apró darabokra felvágjuk. Négy ruszlit és egy dohoz olajos szardiniát ugyan-csak apró szeletekre vágdalunk. Nyolc szép almát meghámozunk, apróra vágjuk, 4 nagy fej édes vereshagymát finomra vágunk, borral vegyített ecetes, jól megcukrozott lébe beletesszük, 6 tojást keményre főzünk, a fehérjét apróra vágjuk, a sárgáját szitán, áttörjük 2 evőkanál finom sólataolajjal felkever-

véskanál szódabikarbónát, finomra törött fahéjat. Kis kanállal apró halmoskákat rakunk a zsíros tepsibe, tetejére negyed diót rakunk és forró sütőben világosra sütjük. Sütés előtt lehet rubát csinálni s ha esetleg nagyon széjjelfolyik, még lisztet adunk bele. Egy-két hétig állni hagyjuk. Igen kiadós és jó teaütemény.

Özv. Zeul Józsefné
Párna csúcsa réteséztáblól. Réteséztázt készítünk háromnegyedliter lisztből. Két levelet készítünk belőle, zsírral megkenjük, ha kissé szikkadt, összehajtogatjuk, hogy legalább 8–10 réteg legyen egymáson, akkor jó nagy kockákat vágunk belőle és a kockáknak feleresztés beszorjuk apróra vágott fehér mandulával, amelybe kevés törött cukrot is tettünk, a kockák szélét tojásfehérjével bekenjük és az üres kockát a mandulásra reborítjuk és a szélén összenyomkodjuk, hogy széjjel ne váljanak és zsírban szép pirosra sütjük.

Dr. Nagy Aladárné

Málnabefőtt tejszínhabbal, piskótaszeletekkel

jük, azután 4 evőkanál mustárt adunk bele s akkor az egészet összevagyítjuk, 10 deka kaviárt és 16 deka kaprít is adunk hozzá. Salátástárla rakjuk, tetejét karikára vágott angolnával és szardellagyúrrúkkal díszítjük.

RECEPTEK

Nyúl-pástétom. A nyúl elejét sósvízben megfőzzük, míg a csontokról leválik. Ha többre van szükségünk, a combot is hozzávesszük. 25–30 deka disznóhúst, legjobb a szűpeseit, megsütünk, ha kihült, megdaráljuk, a nyulat is külön, azután együtt megegyeszer a kettőt, hogy nagyon finom legyen. Azután adunk hozzá kockára vágott savanyú uborkát, 10 deka nagyon apró kockára vágott szalonnát, ízlés szerint szardellapasztát, mustárt, sőt, paprikát, borsot és egy egész tojást. Az egészet kézzel jól eldobjozzuk, jól kivajazott pástétoműtsőbe nyomkodjuk, gőzben egy órát főzzük. Ha teljesen kihült, kiborítjuk s keményre főtt tojással díszítve, tartárnáttással adjuk fel.

Özv. Zeul Józsefné

Mézessütemény. 70–75 deka lisztet és 3 egész tojást belekeverünk a már előbb elkevert 3 kanál cukor és $\frac{1}{2}$ kg melegített mézbe. Adunk bele egy ká-

mint a dobostortához íszókat. Azután 6 egész tojást egy habűtsbe teszünk, 6 kanál igen erős fekete-kávét és 6 kanál cukrot a tűzőn sűrű krémmé főzünk és keverjük, míg egészen ki nem hült. Ezen krémmel a lapokat megtöltjük, összelájtjuk és annyi krémet meghagyunk, hogy a tetejét és oldalát azzal bevonjuk.

Kovácsovics Mihályné

Naranestorta. Nyolc tojássárgáját, 2 egész tojást 25 deka porcukorral meleg helyen habosra felverünk, erősközbén beleadjuk 2 narancsnak a levét és a héját. Ha a keverék jó kemény és fényes, elvesszük a melegről és verjük, amíg kihül, akkor beleadunk 20 deka apróra vágott és megsáritott fehér mandulát, két tortasütőben megsütjük, ha kihült, narancskrémrel megtöltjük és narancsajéggel bevonjuk.

Lévay Sándorné

Kávéfelfújt. Másfél zsemlyét kockára vágunk, feketekávéba áztatjuk, szitán áttörjük, 3 tojás kemény habját 3 evőkanál porcukorral jól elkavarjuk, belekavarjuk a tojássárgáját és a kávé zsemlyét. Egy óráig gőzben főzzük. Kávémártással tálaljuk, 2 tojássárgáját 2 kanál cukorral eldörzsölünk, kevés feketekávéval feleeresztjük és folytonos keverés között forró tejjel vastagra főzzük.
Mesterházy Andorné

Diókrémtorta. 12 tojássárgáját 12 kanál cukorral jó habosra keverünk. Két szelét puhított csokoládét és a 12 tojás kemény habjával 6 evőkanál finom lisztet hozzákeverünk. Kikent és lisztelt tortafórában 155-ös tűznél megsütjük. Töltelék: 25 deka darált diét lefo-rázunk 4 deci tejszínnel, 25 deka teavaját elkeverjük habosra, 6 kanál vaníliás cukorporral tovább keverjük. Ekkor a leforrázott diét hozzákeverjük és így együtt félóráig keverjük jól, mert ennek a krémnek a keverése a fő. A tortát négy részben jól megtöltjük, körül is b-vonjuk vékonyan és darált dióval sűrűn behintjük. *Nagy Lajosné*

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársaim közül ki tudna ajánlani a Balaton mellett olyan panziót, mely közvetlenül a víz mellett van, olcsó, jó és kellemes. Balaton-lelle nem jöhet számításba, leginkább érdekelne Balatonföldvár, Zamárdi, v. Kenese. Szíves értesítést *Ynaral-ni-vágyó* jellegre kiadóba kérek.

Ki ajánlhatna kedves olvasótársaim közül olyan Ausztriában élő családot, aki 12 éves leányomat a vakáció alatt 6 hétig szívesen fogadná, hogy a németnyelvben gyakorolhassa magát. Viszony-szerű szívesen fogadnám az illető család hasonlókorú gyermekét nyaralásra szép, fenyves, folyó fürdővel gazdag vidékünkön. Szíves értesítést *Jóánka 12.* jellegre kiadóhivatalba kérek.

Világítógáz felszerelést keresek meg-vételre csillárokkal, gáztartállyal, vezetékkel. Ha valakinek volna ilyen gáz-felszerelése, amellyel vidéki lakásunkat felszerelhetnék, kérem értesítsen ki-mértenél és az árat illetőleg is. Leveleket *N. J. né* jellegre kiadóhivatalba kérek.

Kedves olvasótársaim közül ki tudna tanácsot adni, hogy 16 év óta súlyos aridegzsárában szenvedő édesanyjamat hol, ki tudná éből a fájdalmas beteg-ségből gyógyítani. Nagyon hálás vol-nék, ha valaki meggyógyult e betegség-ből és orvosa címét közölné velem. Ezen hosszú idő alatt állandó orvosi kezelé-s alatt állott. Alkohol-injekciót, röntgen-beszugárzást, ópiumkurát, villanyozást, diathermiát, szuszgést, párolásokat, meleg borogatásokat, különböző poro-kat, kenőcsöket, szeszrel való bedör-zsöléseket, injekciókat kapott, de a be-tegség nem szűnt meg s úgy szeretnénk segíteni rajta. Szíves tanácsukat hálás köszönettel várja *Szenvedő asszony*.

Olvasóink köréből az alábbi nóták szövege megküldését kérik: *M. O.* jellegre: *»Zöld ablakos kisi háza»*, *»G.*

I. e. jellegre: *»Volt egyszer egy gerli-cém»* és *»Fehérgalamb»* jellegre: *»Már-ciusi ibolyák kisi szirma rebben.»* *»Olga»* jellegre: *»Mezei virágot bokr-tába szedtem.»*

Kérem kedves olvasótársaimot, hogy a *patiances* teasütemény és a gyárilag készített keksz cseréjét szíveskedjenek lapunk útján közölni. Szíves fárado-zásukat köszöni *»J. J. né»*.

Olvasótársaim közül bizonyára so-kan vannak, akik ismerik a *»póréleves»* készítési módját. Igen kérem, árulják el itt a lapban ennek titkát, én is szeret-ném megtanulni. Viszonyára kész és köszönetét küldi *»Egy pesti asszony.»*

Tisztelettel értesüljük mé-lyen tisztelt előfizelőinket, hogy lapunkra az előfizetés-havi 2 pengő részletek-ben is tejesíthető. Az aján-dékre az évi 24 pengő előfizelési díj beérkezése után a havonta fizelő elő-fizelőink is jogosulnak.

Üzenetek

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét a Magyar Református Diákok Soli Deo Gloria Szövetsége által rendezendő és e hó 14-én, kedden este 6 órakor kezdődő nyilvános főző tanfolyamára, melyet a Szövetség helyiségében, (Buda-pest, IX., Úllői-út 25. I. Telefon: 862—98.) Ujváry Sándor és Ripkó Fe-renc v. hercegi udvartartási főkonyha-mesterek vezetnek. Március 14-ig minden kedden, esütőrétkön és szombaton este 6—8 óra között tartatik a tanfolyam, amely a legegyszerűbb ételekkel kezd-ve, legkifinomultabb ételek, italok, sütem-nek készítését és tálalását tanulják meg a résztvevők úgy elméletben, mint gyakorlatban. A kipróbált recepteket a résztvevők díjmentesen kapják meg. A tanfolyam befejeztével vizsgát tesz-nek és az eredményről bizonyítványt kapnak. A négyhetes tanfolyam díja mindössze 15 pengő, mellékköltségek nélkül. Jelentkezni lehet egész nap fenti címen. Külön előadások diétás főzés-ről.

»Öv. M. M. né, Hódmezővásárhely.» Messzi útról hazatérő kedvesünket fo-gadhatjuk a szeretet ennyifojthatatlan kitérésével, mint amilyen öröm ért ak-kor, mikor levélét sorról-sorra tovább olvastuk. Lelkünk, gondolatunk társát öleltük benne magunkhoz és boldogok

vagyunk, hogy Nagyságos Asszony is lapunkban barátra talált, mint írja: *»egyedüli barátra»*. Ennél nincs maga-sabb kitüntetés, mely után vágyódhat-nánk. Nagyságos Asszonyunk. Ön aján-dékozott meg vele s úgy-e, nem veszi rossz néven, hogy itt, eldicsekszünk ezzel az örökkön fénylő rendjellel. Halánkat, köszönetünket küldjük a szerzett új előfizetőért, akit úgy fogadtunk, mint Nagyságos Asszony szeretetének re-prezentáns követét. Szív. üdv. Szerk.

»L. Julia.» Nagyon köszönjük kedves figyelmét. Ajánlatát azonban nem ve-létjük igénybe, mert keresztretjvényein-keket belső munkatársaink készítik.

»B. né, M. A. tanítónő.» Meleg kö-szönetünket küldjük Nagyságos Asszony által ajánlott új előfizetőért. A félelvi előfizetési díj beérkezése után méltó-ztassék megengedni, hogy egy kis kézi-munkaajándékkal is kifejezést adjunk halánknak. Szív. üdv. Szerk.

»Kecskömét.» Amennyiben a házat adóvégrehajtás során elárverezik, úgy az ingatlan tulajdonjogának az árverési vevő nevére leendő bekebelezést a te-lekkönyvi hatóság az árverés jogerőre emelkedése után hivatalból rendeli el és ugyancsak hivatalból törli az összes bekebelezett, vagy előjegyzett teher-telkeket is. A vásárlót semmi körülmé-nyek között sem terhelheti a házra be-kebelezett adósság. Szív. üdv. Szerk.

»Tél 33.» Többörszűt üzentünk hasonló kérdéssel hozzánk forduló előfizetőink-nek, hogy nem szükséges a rejtvény függőleges és vízszintes sorai eredmé-nyének bekteldése, elegendő, ha csak az egyiket küldik be, mert az egyikből is megállapítható, hogy helyes a meg-fejtés, vagy sem. Szív. üdv. Szerk.

»P. J. né, Mezőberény.» A lapunkban közölt mintákon kívül más mintát nem küldhetünk. Miután Nagyságos Asz-szonyunk sürgős a tinte, ajánljuk kézi-munka mintáink tervezőit, ahol bizo-nyára talál kívánsága szerint valót. Második kérdése is megoldható oly mó-don, hogy egy nagyobb bűtortervező cégtől képes árjegyzéket kér és abból a megfelelő formát kiváltatva, lak-helyén elkészítteti. Szív. üdv. Szerk.

»Főhadnagy neje.» Sokkal súlyosabb természetű szépséghibát is tökéletesen korrigált már a JUNO gyógykozmetikai intézet. Dr. Földesné, az intézet vezetője komolyan szakképzett kozmetikus, aki külföldi intézetek tanulmányozásával saját kozmetikai intézetében a legmo-dernebb kozmetikai kezelést nyújtja. Teljes bizalommal méltóztassék reánk-való hivatkozással felkeresni és előre is merjük garantálni legteljesebb meg-elégedését. Szív. üdv. Szerk.

GUMIHARISNYA, HASFÜZO,

szérvököt, még szerint hygienikus gumiarok, betegápolási cikkek. **Wesely István és Társa, IV. Apponyi-tér 1. sz.**

»Alloe.« Kérjük, szíveskedjék nevét és címét velünk közölni, hogy a kért »Fiam lakodalma« monológot, melyet egyik előfizetőnk szíves volt kérésére beküldeni, továbbíthassuk.

Szív. üdv. Szerk.

»Ember, vagy szörnyeteg?« vagyunk, teszi föl a kérdést Nagyságos Asszony s ha a felsorolt bűnöket tekintenők, fel-tétlenül nehéz volna az »ember« mellett állást foglalni. Mark Twain-nel, a gúnyos, élesszemű szatirikussal kellene tartanunk, kinek »Sátán«-ja bélyegzi meg így az embert, mikor elpanaszolja neki, hogy egy ember mily kegyetlenül veri a kutyáját s a kőnyörgőknek, hogy ne bántsa, röhögve, szívtelenül vágja oda: »no, azt értetek el azzal az átkozott rimánközséttel, — hogy kiűtöttem az egyik szemét.« A felháborodottaknak akik »embertelennek«, baromnak minősítették kegyetlenségét, így válaszolt Sátán: »Nem, dehogyan embertelen; éppen emberi, a leghatározottabban emberi. Valóban nem élvezet hallanom, mint gyalázód a magasabbrendű állatokat, midőn oly hajlandóságokat tulajdonítasz nekik, amilyenektől teljesen mentesek és amilyenek sehol másutt nem találhatók, csak éppen az emberi szívében.« Abban az emberi szívében, melyről az önfeloldozás legesodálato-sabb legendáit jegyezték föl és a leg-megdöbbentőbb gonosz szörnyűségeket, amin kétségbeesünk és indítóokokat keresünk, hogy magyarázatát adjuk a bűnnek, amit elkövettek, csak hogy ne fosszuk meg embervoltuktól. Igen, az ember, aki előtt példaként áll, mint ember a Legtökéletesebb Lény, s mégis fájdalom tragédia, hogy mindenki éppen Őra feldekelték meg, ha cselekednie kell.

Higye el, Nagyságos Asszonyom, nem lehet új, jobb, szebb élet ezen a kétségbeesetten vergődő világon, míg embri-mivoltunkat meg nem találjuk, azt az emberi magaslatot, amelyet gúnyosan meg-tagadótülünk »Sátán«-nak. A külsőseg meg-tagadása nélkül nincs felemelkedés s míg nem ismerjük meg magunkban a Mindenható legesodálatosabb adomá-nyát, a léleknek az anyagiak fölötti tü-neményes gazdagságát, ami kárpótol a márványból faragott luxus pazar csil-logásáért, fény és pompa kábitó rügyo-gásáért, addig így fogunk küzdeni egy-más ellen. Lesznek, akik irigyelni fog-ják az üreslelkűt tündökölő selymért, lucullusi lakomáit és csak azt fogják látni, amit a szem érzékeltehet velük és talán csak akkor sejtik meg az ember igazi tragédiáját, ha egyszer a gazda-rságban duskálkodók meghasonlásáról leránthatják a hazug, hamis csillóság. A lélek vajadása jellemzi ezt a kort s

mindaddig legyőzöttekként vergődünk, míg nem lesz elegendő erőnk, hogy teljes lélekkel és szívvel kövessük a legtöké-tesebb emberi Ideált. Egyedül Őáltala találhat menekülést a magában vergődő ember és az egész világ. Aki ezt nem látja, azelőtt hiába vonultatták el az utóbbi évek az emberi élet legszörnyűbb ese-ményeit, nem ismertek a maguk sorsára, pedig ugyanazok a sorsok voltak azok, mint a miénk, kik utánuk következünk. Jő volna visszafordulni, míg nem késő és csak nyomában haladni Őneki, aki az életét adta, hogy megváltsa a miénket. Így gondolom a megváltás lehetőségé-nek egyetlen módját, ami kivetnre nyomorúságunkból és megtanítana em-berileg élni emberek között, akikre büsz-kén állene rá az ember« megtépzott, beszórt fogalma. A lelkünk tépi, szaggatja ez a téma, amelynek megoldá-sa mindenkire tartozik és mindenkire egyformán kötelező, mert emberek va-gyunk. Meleg köszöntéssel Szerk.

Tisztelettel közöljük kedves előfizetőinkkel, hogy aján-dékaink elkészítéséhez szük-séges muliné kiadóhivata-lunk útján motringonként 10 fillér árban beszerezhető. A rendelt muliné árát és 20 fillér portódíjat előzetesen kérjük beküldeni. A z összeg postabélyegben levélben is beküldhető.

»1914—1933.« »E két dátum közötti idő kegyetlenül rányomta tízes bélyegét az egész világra — írja Nagyságos Asszonyom — de most, mikor olvastam a »Három miskolci árteány« levelét, eszembe jutottak azok a lányok, akiknek a ta-vaszuk kezdete a két tragikus dátum közé esett. Azokra gondolok, akik 1914-ben voltak 18—24 évesek s akik ma har-mincon fölül vannak. Mi jutott nekik a fiatalságukra való emlékezetüül? Mit tudtak ők bábról, táncról, udvarlásról? Apjukat, testvérüket elnyelték a harcterek és ők pótolták a kenyérkereső apa, fiú helyét. Fiatal, szép arcok elszápadt, elher-vadt az iródként zárt levegőjében, rájuk nehezedett a család, a kis testvérbék eltar-tási gondja. Ők remegtek a lesújtott anyá-vál az apáért, a testvér után ők tudatosok, ha nem jött hír kedveseikéről és ők tükö-löztek hosszú időköz az anya előtt, ha rossz hírt kaptak és mindent magukra vállal-tak, mert érezték, hogy ők kell az erő-sebbek legyenek, ők, a fiatalok. Az anyá-kat összetörte a fájdalom, gondolkodni sem tudtak, mert minden gondolatuk ismeretlen messzeségbe követte a lelkük-ről leszakítottakat. Őket támogatni kellett, hogy elviseljék a rájuk zuhanó kényör-telen valóságot és ezek a fiatal lányok,

gyermek leányok, valami küldetészerű hivatottsággal lettek családjennartók, ömögáltak, fiatalságukat megtagadók élet-matirokká. Főszerkesztő Ur, ki, hogyan kárpótolhatja a szomoró évek néma szenvedésért, elkallótt fiatalságukért, ta-vasztalan, nyáratlan életükért? Ezek a lányok is igazi áldozatok, mert őket az élet tavaszából kizárták, ők nem kérdez-hettek meg a virág szirmaitól: »szeret — nem szeret?«, ők nem kuthatták a csil-lagos ég titkokzas rejtelmeit, ők csak földrészegett szemmel rohamta a munka, a bánat, a félelem, a kétségbeesés utain másokért, soha sem magukért. Mennyi titkolt könny, mennyi el nem szájtott fájdalom lehet ezeknek a szegény, elfeje-tett, észre nem vett leányoknak a szívében. Ha Ön ezt sejtene, ha egyszer redjük is gondolnának és legalább a megértés gye-ned simogatásával megérintenék sapát, komoly, szomoró arcukat, hogy ők is ére-zzenek valamit abból a szeretetből, amiben nem lehetett részük . . .

Az élet legtragikusabb éveiből kité-ppt levelek, felszaggatott sebek ezek a sorok. Nagyságos Asszonyom, amelyek földeyven félve hajlunk le, mint leg-kövösebb szenvedő betegeink föl. Ső-hajtani sem merünk, omló könnyünket is eltöltjük, nehogy megtudják, hogy siratjuk őket, hogy a boldogsággal, a tavasz gondtalanságával, a remény, a szerelem örök hitével, határtalanságá-vál adósuk maradt az élet. Hiszen ki ne tudná, hogy kihullott életükből a daloló kedv és ők egyetlen percre sem nézhet-tek át azon a megszéptő szívráva-nyos szemüvegben, amely rőzsaszínben látattja a hétköznapi szürkeségét is. Nem csokolhatták le soha remegő, forró ajakkal a nyári reggelek ezüstös gyöngy-harmatát a biforszont öltött rőzsák nyiladozó szirmáról. Nem érhette el őket a kéz, melynek szorítását az övéket kereste volna és messi volt a szív is tő-lük, melynek lüktető szuggesztíójára csak egyszer is új, ismeretlen dal muzsi-cálót volna fel a lelkük mélyéből. És ma, mikor fátyolos tekintettel kérdő-leg nézünk ránk, nem tagadhajuk el előtűnik, hogy lemaradtak az élet titko-zatos célja felé rohanók között. És mi, még sem a sajnálkozás részvétével, ha-nem emberi öntudatunk határtalan büsz-keségével, hálájával, köszönetével kö-zöltünk hozzájuk, akikről az élet ta-vasz misztériumát elvtették. És meg-keressük őket az olyan ember megértő, együttérző barátságával, ami csodálko-zva mélyed el az emberi lélek felfedezett titkokzas forrása meglepő útján, amint annak előre sejtethetlen kanyarulatát követi, hol új értékekre talál. Értékekre, amiket a szeretet, a lemondás, a kötele-ség, a munka és az akarat együttesse hozott felszínre az élet virágos mezőiről kitiltott gyöngy leánylelkéből. Nem, nem lehet, hogy ezek a megpróbáltatá-

sokban szilárdul helyt álló lelkek a ma sötét bizalmatlanságba zuhanjanak, hiszen a lélek csodálatos ereje volt az, ami a bizonytalanul tapogatózók fölé emelte őket a megpróbáltatások éveiben. Ha a földi élet a beteljesülést jelentené számunkra, akkor kétségbe kellene essünk az érthetetlenül összekuszált, sikerben dúsalkodók és nyomorban vergődők emberi sorsán, de éppen maga az élet tanít meg, hogy ami öröm ér itt, még akkor is határa van, ha folytonosságát semmiféle diszszonancia meg nem zavarja és ma már az igaz tragikumot nem is abban látjuk, hogy az ifjúság öröme kiszakadt az életükből, hanem abban, hogy az erők ellankadt és a gyöngöcsög fölül kerülhetett. Ami nagyszerű teljesítmény volt a lemondásokban csodálatos fiatal életetek, az előtt nincs ember, aki mélyen meg ne hajtáná a fejét. És mi nem hisztük, hogy kiapadhatott volna lelkükben az a bő vízü forrás, melyből annyi erőt meríthettekők, akik senkielő segítségét nem kérték, támogatást nem vártak és a maguk erejét áldozták fel. A sors elvette tőlük a tavasz nap sugarát, a nyár forróságát, de nem foszthatja ki egészen, mert megmaradt nekik a lélek végtelen nyugalma, a szív ideális lángolása és egy át nem áldomódott élet álma. Nem ök a sajnálatra méltók, akik még hisznek az álmaikban, hanem azok, akik megtagadják álmaikat és önmagukat. Még ma, a tavaszuk elhervadása után is kincseket rejtő lelkek és vesztekesek azok, akik nem találják meg a hozzájuk vezető utat és nem találják meg azt az egyetlen szót, amelyre visszatérhet szemükre a tavasz ragyogása és ajkukra a nyár molyosa... Nagyságos Asszonyom, köszönöm Önnek, hogy a szeretet, hála és csodálat néhány szál virágjával megemlékezhetünk azokról a fiatal leányokról, akik egy tragikus élet kezdetén hősiesséen harcoltak övéik mindemapi kenyeréért. Mleg köszönettel Szerk.

»A. J.-né« jelígre küldöm a kért dal szövegét:

Volt nekem egy gerlicém,
Szépen bűgö a hangja.
Hozza repült minden nap
A szomszédék galambja.
Egyszer máshoz röpült el
És soha többé nem jött el...
Azóta a galambom
Turbékolni nem hallom.

Mult a tavasz, jött a nyár,
Bű a szegény kis madár.
A levél is lehullott,
Meggyógyulni nem tudott.
Szegény kisi gerlicém...
Nagy szer volt a kis szíven.
Szól a harang: gin-galag —
Nincsen többé kis galamb...
Üdv. Sz. J.-né

»Tanárnő.« Öszintén örültem levelének és azt is bevallhatom, hogy nem sokallottam, ellenkezőleg élvezetet szerzett velem. Amit ír a gyermekekről, akik egyéni lelki és szellemi tulajdonságaikkal állandóan foglalkoztatják és valóban tanulmányul szolgálhatnak a vele foglalkozó pedagógusoknak, az mind feletté érdekes. De különösen értékes és érdekes az, amiről hallgat, ami mégis minden megállapítását aláhúzza és szavak nélkül is dühöngőn kihangsúlyozza működéset. Aki ezt a módot és tervet figyelemmel kíséri, annak az elismerés mellett a hála forró kézszorítását is tol-másolnia kell. Fontos, de még mennyire fontos, hogy tanítványai szelleme élesztésére olyan nagy gondot fordít, de talán ennél is fontosabb, hogy egyéniségük

Lapunk bekötési táblája
darabonként 2 pengőért
kapható kiadóhivatalunkban

tanulmányozásáról külön-külön jegyzetet vesz föl, tanulmányt készít róluk és ennek alapján foglalkozik velük. Nem egyöntetű szigorral rendszabályozza az élénkebb temperamentumú fejlődő kis teremtés a természetnél amúgy is szolid, csendes gyerekekkel. Az az igyekezet, ahogy bizalmukba férközik, ahogy pajtásokban beszélget velük iskolán kívüli szórakozásaikról, ahogy megismerni törekszik a gondolatukat foglalkoztatott témáikat, mind a nevelés elsőrendűségét tárja elénk és mi is meghatódottan mondunk köszönetet a szeretetért, amely ennek a feladatnak elvégzésére inspirálja. Milyen nagy megnyugvás a szülőknak, akik kemény és mégis szeretettel támogatják kezekben tudhatják serdülő leányaikat. Helyettük is melegen köszönjük áldást gyümölcsöző munkálkodását. Szív. üdv. Szerk.

»Előfizető huga, Makó.« Kérdésével szíveskedjék közvetlenül a m. kir. Zene-művészeti Főiskola igazgatójához fordulni (Budapest, VI., Liszt Ferenc-ter 8.), készséggel adnak felvilágosítást. Szív. üdv. Szerk.

»Juckó«-nak küldöm: *Szíva zokog a hegedű*... Bathó Györgyi verse, Rácz Zsiga zenéje.

Szíva zokog a hegedű, majd megszakad a húrja,
Mért születtem, minek élek bűbánatra, borura.
A hegedű fájó hangja elszorítja szívemet,
Jó annak, ki könnyű szívvel mindent,
mindent elfeled.

Fájó hangok, mért hozzátok emlékembe a multat,
Füstös cigány, ezt a nótát ugyan hol is tanultad,

Tán nekéd is volt valaha, régesrégén
néhated
S a négy húrton boldogságod, családod
siratod.

Ácsi, cigány! hagy már abba, mert
megszakad a szívem,
Nem vigasztal már a nóta, búmat borral
enyhítem.

Igy se, úgy se tart sokáig, bánatomba,
meghalok.
Akkor majd a sírom mellett búcsúzóink
húzhatod!

»B. Tuba«

»Kanizsai« jelígre. Tosti-dal. *Vorrei morire*... (Megalni vágyom...)
Szeretnék meghalni tavaszi fényben,
Midőn illat lebeg minden virágon,
Ének, madárral hangzik a légben,
Tavaszi szellő susog az ágon,
Akkor, ah jőjj, ah jőjj, halál...

Refrain:

Midőn virág, berkek napfényben úsznak,
Midőn a gerlek szerelmesen búgnak,
Akkor, tavasz, ringass örök álomba,
Lenge karodon vigy egy más világba,
Akkor, ah jőjj, ah jőjj halál.

*

De midőn ősszel lombtalan az erdő,
Nem hallom a kis madárkát dalolni,
Minden tájra immár borul a felhő,
Borzadok akkor, félek én meghalni.
(Akkor félek meghalni én.)

Refr.

Midőn virág, berkek stb.

»Jencs.«

»Pestszentlőrinc 144/3« jelígre:
Hogyha egyszer a szerelem bekopogtat
nálad,
Majd megtudod, mi a srás, keserűség,
bánat.
Akkor te is a jöttömre napról-napra
szívszakadva várod...
S teneked is az én nevem lesz az imád-
ságod.

Dobjad el a büszkeséged, hajoljál le
hozzám.

Hallgasd meg a könyörgésem, simítsd
meg az orcám.

Mutasd meg, hogy a szívemnek tifeleket
merre van az útja...

S leborulva, porba hullva, boldog leszek
újra.

Üdvözlő Ica

Helyreigazításul közöljük kedves olvasóinkkal, hogy 4-es számunk (folyó hó 1.) borítékla hátsó oldalán levő Renezsánsz úriszoba-sztor az ERMA kézimunkaház (Budapest, VIII., József-körút 11.) terve és csak sajnálatos tévedés folytán lett a Wiel-cég terveként közölve. Rendelésük kel kérjük közvetlenül az ERMA kézimunka céghez fordulni.

A KIADÓHIVATAL PÓSTÁJA

Tisztelettel kérjük melyen tisztelet előfizetőinket, sziveskedjenek ezen rovatonkat figyelemmel kíséreni, mert kiadói hivatali ügyekben hozzánk forduló előfizetőinket itt választjuk. Ha valaki jellegre kívánja a feleletet, úgy annak szives közléset kérjük.

Tisztelettel köszöljük i. t. csehszlovákiai előfizetőinket, hogy pénzküldeményeiket sziveskedjenek a 37.454. számú prágai postakaraképképző-táři befizetésre lapunk Bankovy dom Frankl a Spol., kommandita Cseki escompteni uvernevo v Praha Bratislava címre küldeni.

Kérjük i. t. előfizetőinket, sziveskedjenek a pénz beküldésére a cseki-vagy utalványelvezetésen az összeg rendezését feltüntetni, mert ezzel nagyban megkönnyítik munkánkat, önmagukat pedig az esetleges tévedéseket járó kellemelenségektől kímélik meg.

Öz. H. J.-né, Bonyhád, M.-né L. Ilona, Doboz. Kérésüket sajnos, nem teljesíthetjük, mert a kért lapszámokból teljesen kifogytunk.

R. T. J.-né, Sopron. Kívánságához híven, terítőajándékunkat elküldtük.

V. Sz. J.-né, Ambrózyfalva. M. előfizetése március 1-i rendezve van, retikulaajándékunkat elküldtük.

U. Matild, Móbács. Úgy a mulnénak, mint retikulaajándékunkat elküldtük.

F. Imréné, Tiszaujfalu. Nh. előfizetése április 1-i rendezve van, retikulaajándékunkat elküldtük.

D. M.-né, Nagymárcos. A kérdéses összeget köszönettel megkapunk. Retikulaajándékunkat, továbbá a kívánt kék ort elküldtük.

B. B.-né, Pécs. Hátasán köszönjük a szerzett új előfizetőt, lapunkat küldjük részére, amint a félelvi díjat befizető, szives fíradószerület ajándékunkban fogjuk részesíteni.

W. M.-né, Zalalövő. Ajándékunk az évi 24 pengő előfizetési díj teljes rendezése után esedékes. Eddig 12 pengőt kaptunk, tehát még 12 pengő befizetése szükséges ajándékunk elnyeréséhez. Nh. előfizetése május 1-i rendezve van.

A. I.-né, Mezőkövesd. Retikulaajándékunk a legutóbb kapott ajándékotl aljabb 24 pengő évi díj befizetése után esedékes. Amint ezt megkaptuk, azonnal küldjük. Kérjük szives türelmet.

P. J.-né, Vizvár. Nh. előfizetése március 1-i rendezve van.

H. E.-né, Megyessygháza. Kérjük az ajánló nevet és címet közölni, hogy ajándékunkat részre megküldhessük.

G. L.-né, Keszthely. Nh. előfizetése április 1-i rendezve van.

O. I.-né, Székesfehérvár. A kérdéses összeget köszönettel megkapunk. Kívánságához híven párnaajándékunkat fogjuk megküldeni az esedékeség idején.

O. J.-né, Kisvárd. Lapunkat július 1-ől küldjük. Ajándékunk az évi díj rendezése után esedékes, amint a meg szükséges 19 pengő befizetés nyrt, örömmel küldjük.

S. Katalin, Szilasbáhal. Kívánságát kézzelgelet teljesítjük és eljegyezőjük.

S. Gy.-né, Kisteranya. A kérdéses összeget köszönettel megkapunk. F. E.-né úrasszony előfizetése után ajándékunkat elküldtük. Öz. Sz. S.-né után eljegyezőjük.

Sz. L.-né, Eger. Nh. előfizetése július 1-i rendezve van.

B. I.-né, Kiskunhalas. A kérdéses 4 pengő nt, előfizetésük javára írunk és így június 1-i rendezve van.

ROMÁNIAI ELŐFIZETŐINK SZIVES FIGYELMÉBE!

Lapunk romániai képviselőjének, **Török János úrnak címe megváltozott.** — Új címe:

Török János Oradea, Casula posta 47.

Tisztelettel kérjük m. t. romániai előfizetőinket, hogy mindenféle kiadói hivatali ügyben hozzá fordulni sziveskedjenek és úgy az előfizetési díjat, mint egyéb pénzküldeményt fenti címre méltózzanak küldeni.

S. Gy., Garé. Nh. előfizetése március 1-i rendezve van. Retikulaajándékunkat elküldtük.

Özv. B. H.-né, Felsőnána. Futógarutörőajándékunkból már meg kifogytunk. Kérjük visszaküldeni és a terítőt készeleggel elküldjük.

L. Nelly, Majis. Még 1 pengő szives utalással! Kérjük, hogy ajándékunkat elküldhessék. K. J.-né úrasszony részére.

S. A.-né, Szezsed. Az összeget köszönettel megkapunk. Lapokat küldjük.

K. N.-né, Selyp. Méltóztassék visszaküldeni, kieszerjük.

K. Á.-né, Rinyapuzsta. Nh. előfizetése április 1-i rendezve van. A lapokat elküldtük.

Dr. B. B.-né, Pesterszébet Ajándékunk a második félelvi előfizetési díj befizetése után lesz esedékes. Kérjük szives újítást.

Öz. V. P., Szatymaz. Nh. előfizetése április 1-i rendezve van, ajándékunkat elküldtük.

Öz. v. P. A.-né, Komárom. Úgy a kívánt mulnét, mint retikulaajándékunkat már postára tettük.

Romániai és csehszlovákiai i. t. Előfizetőinkhez!

Az előfizetés után jár és bármilyen más ajándékunk megküldésénél felmerülő portó- és vámköltségek megtakarítása szempontjából tisztelettel kérjük, sziveskedjenek az ajándékok magyarországi ismerősök vagy rokonai címére iránnyitani és mi mindenkor az esedékes-ség idejében pontosan fogjuk a megadott címre ajándékukat küldeni.

*

CSEHSZLOVÁKIAI i. t. előfizetőinktől az egész évi előfizetési díj lefizetése után jár ajándékunk portókölségére, ha nem kívánnák magyarországi címre küldetni,

10 cseh korona külön átutalását kérjük.

St. Iusur, Hódmezővásárhely. Nh. előfizetése 1934 január 1-i rendezve van, ajándékunkat elküldtük.

B. Gizella, Mezőtúr. Kívánságához híven a címet átírtuk. Köszönjük a szerzett új előfizetőt, his félelvi előfizetési rendezte, szives fíradószerület ajándékot fogunk küldeni.

H. B.-né, Koros Lapunk küldését megindítottuk. Ha az évi 24 pengő előfizetési díjat hozzánk be méltóztatni küldeni akár egyszerűen, akár részletekben, egy finom buretta-nyágra elorajozott terítőt adunk ajándékká.

L. Jolán, Miskolc. Hátasán köszönjük a szerzett új előfizetőt, amint megvett előfizetési díj befizetése, burettafilajándékunkat fogjuk elküldeni.

B. B.-né, Tatabánya. Lenyavon párnaajándékunkból már teljesen kifogytunk. Az előfizetés rendezése után burettafilát, vagy könyvet küldhetünk. Kérjük szives újítást.

P. M. Teréz, Zalauzvárnok. Méltóztassék visszaküldeni a megvett készleget kieszerjük.

Sz. F.-né, Filopuzsálás. Amint a megvett díj befizetése, a megvett előfizetőt, könyvajándékunkat azonnal küldjük.

B. Júlia, Dunavecse. Amint a szerzett előfizetési díj befizetése, szives újítást kérjük, hogy a szerzett előfizető után milyen ajándékot megküldését óhajtja.

Cs. Árpád, Békéscsók. A november 1-es lapszámunkból már sajnos teljesen kifogytunk.

Dr. K. I.-né, Nagykörs. Párnaajándékunk elkészítéséhez még szükséges 15 motrum mulnét kiadói hivatalunkhoz 10 filléres motrumonként árban az összeg előzetes beküldése mellett kapunk.

W. I.-né, Mihályi. Párnaajándékunkat még 1934 szeptember hóban elküldtük.

T. Margit, Kibékézháza. Nh. előfizetése március 1-i rendezve van.

Csehszlovákiai i. t. Előfizetőink szives figyelmébe!

Erdődy László és neje ottani előfizető-gyűjtő ügynökeinktől meg október 12-én megvontuk megbízásukat és így lapunk nevében semminem tevékenység kifejtésére nem jogosultak.

Pénzfelvetésre soha nem hatalmaztuk fel őket, tehát sem azelőtt nem vehettek fel nevünkben és részünkre semmiféle összeget.

Legutóbb tudomásunkra jutott, hogy fordultat jogerősen alátámasztására **hamis belyegzőt és hamis nyugtákat** használn és ily módon vesz fel előfizetési díjakat.

N. Margit, Luzsok. Nh. előfizetése április 1-i rendezve van. N. K.-né úrasszony eddig negyede-évi díjat fizetett csak, még megvett díj befizetése szükséges, hogy az átutalást járó ajándékot nh. címére megküldhessük.

O. Manica, Palágy-Komoró. Nh. előfizetése április 1-i rendezve van. A lapokat rendben küldjük nh. címére.

St. F.-né, Szóköz. Az összeget köszönettel megkapunk, nh. előfizetése május 1-i rendezve van.

B. B.-né, Tiszváder. Eddig 18 pengőt kaptunk, amint az évi díj rendezést nyert, ajándékunkat küldjük. A lapokat postára adtuk.

B. B.-né, Felsőgalla. Bekötési táblát elküldtük. **K. Bába, Kocsord.** Az összeget köszönettel megkapunk, lapokat rendszeren küldjük.

P. Gy.-né, Alsógöd. Nh. előfizetése 1934 június 1-i rendezve van. Terítőajándékunkat elküldtük.

T. H.-né, Ózd. Nh. előfizetése április 1-i rendezve van. Lapokat rendben küldjük ahban a reményben, hogy addig Nagyszűcs Asszonyunk vizitálóját megfizetnénk és továbbra is üdvözlethei előfizetők táborában.

A. A.-né, Pécsbányatelep. Sajnos, a kért lapokból már teljesen kifogytunk.

S. S.-né, Orosháza. Nh. előfizetése április 1-i rendezve van.

P. K.-né, Sarkadi cukorgyár. 066277 ragszám alatt még december 14-én feladtuk, méltóztassék a postán megküldésére.

Dr. H. J.-né, Miskolc. Ajándékunkat elküldtük, nh. előfizetése április 1-i rendezve van.

N. I.-né, Oros. Ajándékunk elnyeréséhez még 9 pengő beküldése szükséges és az évi díj rendezést nyert.

N. Ilona, Csurgó. Nh. előfizetése április 1-i rendezve van.

B. Gy.-né, Forrócsene. Ajándékunkat évek óta mindenkor a második félelvi díj befizetése után küldtük el nh. címére. Még félelvi díj befizetése szükséges ajándékunk elnyeréséhez.

Dr. R. Gy.-né, Okecske. Szives értesítést kérjük, milyen magyar párna megküldését óhajtja Nagyszűcs Asszonyunk. Ajándékunk ugyanis még nem esedékes.

Cs. B.-né, Dáka. A kérdéses havi előfizetés rendszeren beérkezett. Ajándékunkat G. Gilta úrnólj kiadói hivatalukban átvette.

H. E.-né, Kisvárd. Még kéthavi előfizetési díj befizetése szükséges ajándékunk elnyeréséhez.

V. Gy.-né, Tiszoroff. Amint H. G.-né úrasszony előfizetési félelve rendezte, örömmel fogjuk az ajánlás után járó ajándékban részesíteni.

Dr. Gy. I.-né, Magyarkeszi. Az összeget köszönettel megkapunk. Készenléti szives elnézését kérjük. A lapokat elküldtük.

P. Emmke, Budapest. Az összeget köszönettel megkapunk, lapokat elküldtük. Lapunkban megjelenésükre kislakói feyökké kislétséja 5 pengő.

P. A.-né, Szezsed. Hozzánk félelvi 12 pengő érkezett, kérjük szives értesítést, hogy mennyit méltóztatott részünkre átutalni? A lapokat elküldtük.

H. E.-né, Debrecen. Az összeget köszönettel megkapunk, úgy a ajándékunkat, mint a lapokat elküldtük.

R. J.-né, Bakonyzentiván. Nh. előfizetése évek óta október és március hónapokban járt le és ajándékunkat mindenkor a második félelvi díj befizetése után, október hóban küldtük el. Mivel most havi részletekben rendezte előfizetése, ajándékunk az utolsó részlet befizetése után, vagyis március hóban lesz esedékes, kérjük szives türelmet.

Cs. I.-né, Debrecen. P. Gy.-né úrasszony még nem előfizetője lapunknak.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Veres utvári és kamarai fényképész felvétele, Budapest

Halló . . . halló! Itt Rösler Károlyka . . . és ott?

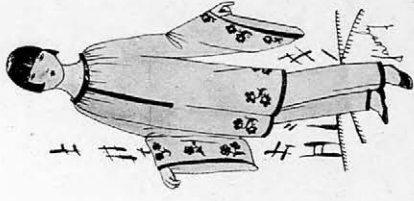

MAGYAR GYERMEKEK LAPJA

MAGYAR URILASZONYTOK LAPJA HAVONTA HÁROMSZOR MEGJELENŐ ÁLLANDÓ HELLEKLETTE SZERESZTİK: ÉTA NÉNI, ELEK BÁCSI ÉS KIS PATAJAINK ~ SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓ: BIVATAL: BUDAPEST, VI. JÓKAI-U. 37. A MAGYAR URILASZONYTOK LAPJA SZERKESZTŐSÉGE

A kis farsangi gésa

Maszkabálba mentem én,
Japán gésa lettem én.
De a maszkot levetttem,
S újra magyar kislány lettem.

Azt mondta az anyukám:
Ha japán is a ruhám,
A két lábam csárdást járjon
Ezen a szép maszkabálon.

Elég már a vig tréfa!
Nem vagyok japán gésa,
Ha a ruha japán rajtam,
Csak magyarul szól az ajkam.

A muzsika hangja száll,
Jaj, he szép a maszkabál!
Muzsikál a cigány húrja!
Magyar Kislány lettem újra!

üjblől megráztam, és akkor sokat meséltek rólad nekem, hogy ő is megismerjen téged, kislányom. A jeltényvő ő is büszkén fordulja rám. Anyuskádat melegen köszönöm. — **Fasznay Margitka** kislányom, üjblől nagy-nagy örömet szerzett a leveleddel. A jeltényvő úgy megráztam. Vissel szeretettel, kislányom. Kiszomom kedves szüleidnek is, hogy üjvekor teljesítették kérdésed és jeltényvőre írted, hogy kislány szüved sugallatát követi. Tudom, érzem, hogy te is ottlél, hogy örömet szerzelhetél velem. Szívből ölelek jó szüvedet. — **Szűcs Jolánka**, kislányom, boldogok letél leveleddel, mert megfogtad, hogy a szüvedre nézhessek és megálltam bennem gyönyörű jelked lité, szép virágok, a szepár, jédert jelkesedő halá kibontakozását. Megmutattad, hogy a szeretetet szeretettel viszonyozod, minden örömet akartál szerzeni, mert te is tudod, hogy csak szeretettel tudsz nekünk örömet szerzeni és ezt tudtam meg nekünk. De meggyőztél azt is, hogy ezután többször írj, mindez, amikor időt enged. Gyereks, ne felejtél el, hogy a szeretetre mindig kell legyen időnk és soha nem mondhatjuk, hogy nem értünk rá, más volt a dögünk. Minden más dögöt elvagy hársz, de hogy megcsokold anyuskádat, apuskádat kezéd, ha reggel felbúradés, hogy elmondj mindjogodat, amiben szeretted, hogy tanulmányod szüved, szeretettel köszöntsd és mindenképp, akik ismeres, azt soha nem szabad elmulasztanod. De ez sem elég, mert a szeretet részvét is, szedtes is és segítened kell, aki rád gondol. Ezre mindig kell legyen idő, magyar Kislányom. **Édes kis barátaink!** Szeretnék veletek külön-külön megbeszélgetni, ha csak keveset is, elbédolattal a jelkedhez érni, hogy megmaradjon, odatápadjon, mint a virágok ott éppén, a magon valóti szüvedben és át-teszjöljön a jelkedet, a ti érzékszesség, mindent felfogó, áttitkózó, viszeszesség, krisztálytisza jelkedet. De tudjátok ugyis, hogy minden szó, amit el küldök nektek, mindnyájatokhoz szól: nekem is, neki is, nekik is és jöllehetek mind ide, hogy együtt megölalheszen és megcsokollhasson

Éta néni és Elek bácsi.

nehéz, szinte megfelfelfethetlen. Nincs semmi rendszer, hogy azt a bosszúmat adatom meg lehessen fejteni. Nem elégedem, hogy a kímélő befeje megfelfelfethet. Hidd el, mi sem tudtuk volna megfejtetni, ha nem írod meg az eredményt. Az ilyen rojtönyvű történet is palástolható szeműt kell tervezni, hogy sejtethető legyen. Utat kerünk. Próbálom.

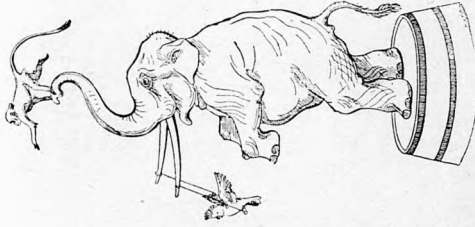
Tornyos Gyuri nagyon köszönjük megdél, édes kis barátunk, hogy megkérdeződd kél édes anyukád, a te kérésedre jeltényvőre a M. U. L. -t, hogy azt is meglegyen az a kis lap és a jeltényvő külön külön levelezésedre is megcsokoll. Fegyűlt csak egy a gész, a sok szép megfelfelfethetőség, hogy a jeltényvőre is viszonyozunk, palástoljuk. **Kendz Tibke**, kis palástunk, mitre a sokat olvasod, minden édes-szóra lelked óvatos, minden jeltényvőre megfelfelfethet. A jeltényvő mi is viseljék és semmi kedvem szerzettel volna igazabb örömet, mindjogot te muszáj volt, hogy jeltényvőre jeltéted a KET-nek.

— **Balku Zoltán**, jeltédes kis palástunk, forró szeretettel fogadtalak a KET tagjai kezé és mi vagyunk mindjogok, hogy ez jól öntött szemünknek nekem és drága, jó ötleted. Itt találás mind sok halálunk, hogy barátok, akik nagyon foglalkoznak, ha megismerhetnek lelked. Igérjük nekéd, hogy sok édes, minuc, vig vsis palástoddal összehozzuk, ha édesnyuskáddal jelkesztek a főváros. Márta bemutatjuk nekéd Hérvéres Vörös Gézsuskát és Ambrosy Karcsit. Mindkettőt aranyos két palást. Ok jeltek meg vizsgáljon engem is és tudom, hogy nekem szívből jó barátod lesznek. **Karcsi szigorú kritikajelölt,** mert ugyanezekt megfelfelfethet a rajzoló kis palástunk művét. De még ő is akény-jelensé volt elismerni, hogy ennyi jó rajzoló még az iskolában sincs együtt, amennyinek nálunk látta a beklédített rajzát. Szilváry Jenőke nagy szerden sikerűt éhobokos rendkívül mulattatta és ugyanezekt megfelfelfethet a szép rajzot. De tetszett nekéd nagyon Tóth Rózsi kislány tetszett söröz rozmárja is. Nem akarta visszazodni Lukács Micke virágos zöldnemzobben megfelfelfethet nyusziját és a kék vízben úszó zshatkeskékjait. Hidd el, Zoltán, igazságos bíráló Karcsi palástunk, csak elárulom, hogy irni nem szeret, megfelfelfethet, hogy a tavasszal

Táncol az elefánt

Valljátok be, ilyen életfántot — közületek még senki sem látott! — Két lábra áll, nem pedigin négyre — és a hordó tetejére lépve — amint éppen látható a képen — táncol vígan, jókedvűen, szépen — mintha ő is tarsan-golna — vagy talán oly kitűnő a dolga? — Akár így van, akár másképp — hordó tetejére rálep — mintha nem életfánt volna — hanem táncos primadonna — illeg-bíljeg, táncol-játszik — ormányván májom hintázik — agyaráival egy papa-gajt löbi! — de azért ő a két lábán jól áll — ne fejtétek, nem zuhan a földre — engedjétek, hogy a kedvét töltsé. — Farsang van most, s ha mi táncot já-runk — főnn a hordón, f'íre lábbal — ma!mmal és papagájjal! — hadd táncol-jon életfánt barátunk!

FEJTÖRŐ

1.

Keresztrejtvény

Beküldte: Szabó Gyula, kis munkatársunk (Budapest)

1	2	3
2		
3		

Vízszintes sorok: 1. Világhírű magyar regényíró keresztnéve. 2. Minden árnak van... 3. Indulatszó. — Függőleges sorok: 1. Több testrésze. 2. Az időt mutatja. 3. Sok méh, együtt.

2.

Beküldte: Kübner Zoltán, kis munkatársunk (Béjényes)

S Z T I N

Beküldte: Kovács Zsuzsika, kis munkatársunk (Rákospalota)

Megfejtési határidő: március 1.

A megfejtés eredményét a március 20-i számban közöljük.

A helyes megfejtők között tiz szép mesés könyvjutalmat sorsolunk ki.

3.

fal
fal 4 fal
fal

Beküldte: Kovács Zsuzsika, kis munkatársunk (Rákospalota)

Megfejtési határidő: március 1.

A megfejtés eredményét a március 20-i számban közöljük.

A helyes megfejtők között tiz szép mesés könyvjutalmat sorsolunk ki.

Regény a jó gyermekeknek

Írta: Elek bácsi

2.

TALÁLKOZÁS A SIVATAG KIRÁLYÁVAL

A motor fékezett, a gép siklórepülésben ereszkedett alá és földet ért. A pilóta — aki nem volt más, mint a szomszédos füzesszobot segédje, ahol anyukával együtt szokott venni csokoládét — viszaszót:

— Célnál vagyok, Peti úrfi!... Tessék kiszállni! Peti és Panka vidáman kiugrott a gépből. Mire körülnéztek, már hirtelen hamva se volt a reptelőknek.

Egy kicsit megijedtek és megfogták egymás kezét. Nem kis dolog ám idegen lenni, ahol nincsen anyuka, meg apuka! De még csak az a kereskedő-ségéd síncs, aki idáig hozta őket reptelők-gépen. Szípgott is a két gyerek, meg úgy reszkettek, mint a nyárfalevél. Pedig nagyon tüzesen sütött a nap, és olyan hőség volt, akárcsak Afrikában.

Hát persze, hogy olyan hőség volt, amikor tértyleg Afrikában tette le őket ez a fránya reptelőgép.

Mégis csak fiú a fiú, hát Peti szedte össze magát elsőnek. Rá is szólt Pankára:

Ne sírj, mert itt hagylak! Szegény Panka nem tehetett mást: beszűntette a sírást, de még sokáig szípgott az orra alatt.

Peti ezalatt alaposan körülnézett. Nem éhet tudni: honnan jön a veszedelem, hát a legjobb min-dentelé figyelni, hogy váratlanul ne érje az embert. Furcsa világrész volt ez a tájék! Sárga homok csillogott a lábuk alatt,

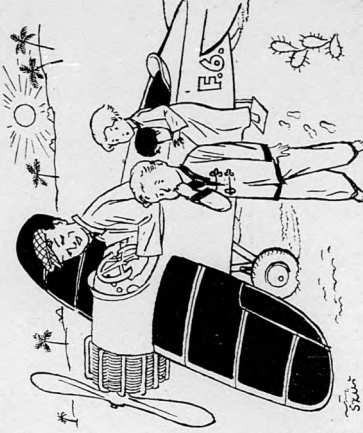
amelyre a nap forró aranyesőt záporozott. Itt-ott árvaszkodott egy-két fa, ami nagyon hasonlított azohoz a pálmához, amelyik otthon a zongora mellett áll. Egészen messze, a láthatár szélén, felerészlik a kételeknekedek. Olyanok voltak, mint a kockacukor, amit egymás hegyére hánytak.

Peti visszaemlékezett a tanítóbácsi egyik előadására, amikor a Szahara-sivatágról beszélt. Szó sincs róla, nem valami barátságos hely! Csak legalább jönné valaki, acitól tanácsot, útbaigatást kérhethetnek?!

Hosszú ideig álltak így, egymás kezét szorongatva. A nap pedig tüzes sugarai val úgy nyilazta a fejüket, hogy szédülni kezdtek.

Hirtelen rettentő ordítás hallatszott. Peti északetre mondta: — Ez az oroszlan ordítási!

— Végünk van!... Ez az oroszlan ordítási nem látom többé anyukát,

Célnál vagyunk, Peti úrfi!... Tessék kiszállni!

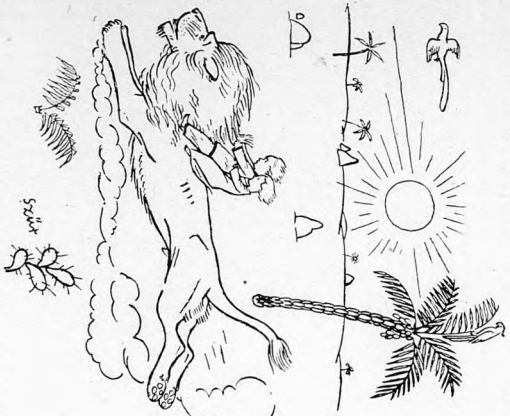
meg ajánkát, mert az oroszán fel fog Panka — zokogott keservesen szegény

Arán mind a ketten térdhulltak szezimalcotlák a keztük és elkezdtek imádkozni. A jó Istenhez könyörögtek, hogy tértesse meg őket a halálos veszedelméről. Megfogadták, hogy soha többé nem szöknek meg hazitól, csak még egyszer-egyszer őket vissza a jó Istenke apjukhoz, meg anyjukhoz, akik biztosan nagyon búslakodnak utánuk. Az oroszán ezalatt egyke közeledett, De az nyugodtan maddockat tovább, mert biztak a jó Isten segítségében.

Az óriási nagy, sárgaszőrű oroszán ott állt meg előttük. Akkor szája volt, mint egy kapu. Bozontos farka meg utasapronck is nagy lett volna.

Az oroszán kinyitotta hatalmas száját és — embert hangon ezt kérdezte fölük:

— Kik vagytok? Pei és Panka nem akartak himni a

Az oroszán előtűnt a két gyermekkel és mint a villám szaladt velük a sivatagon keresztül...

füllüknek. Hát ez az oroszán nemcsak bőgni, hanem beszélni is tud? ... Hát! — Es, mint kerestek, aztán illendinemen megmentődik a nyulit.

— Es, mit kerestek az én birodalmanban? — Kérdezte az oroszán.

Pei fogarocgva válaszolt:

— Csokoládé-ország nagyon messze van innen, igaz, hogy az én birodalmanmal tudok. De az én birodalman olyan nagy, hogy harmadikban nap és harmadikban éjszaka mehetek, amíg a szélre érek...

A két gyerek lehajította a fejt és megit a jó Istenhez fohászkodtak. Az oroszán megverelessz merre végig jár.

— Ha nagyok lennétek, már bekaptalak volna benneteket, amint betoladkodtatok az én birodalmanomba! ... De ti a világotm se vagytok elég!

— Hát! Istennek I — szaladt ki az orrom Pei száján. Panka pedig pukkeltit csinált.

— Felséges oroszán királybácsi! Tessék nekünk megmutatni, merre jutunk Csokoládé-országba... Majd elgyalogolunk oda szépen, csendesen...

De már erre az oroszán is elnosyodott.

— Hahh, mutatnám meg, soha nem érteké odá! ...

Hannem egy-kettő, úgyszólván fel a hátamra! Azóta majd elszaladtok veletek a hátraf.

A két gyerek boldogan egymásra néztek. Az oroszán pedig lefeléidit a homokba, hogy könnyebben fel tudjanak rászenni a hátára.

Mikor aztán szépen elvisszajutottok, az oroszán válaszolt:

— Most megmunkelitoké! ... De többet ne merrétek a lábaitokat beem az én birodalmanba!

Aztán megindult a két gyerekkel és mint a villám, szaladt velük a sivatagon keresztül. Pei és Panka nem is igen látták, hogy

merre mentek. Arról meg éppen seletemük se volt, hogy meddig tartott ez a különös utazás.

Csak akkor tértek magukhoz, amikor az oroszán megállt és így szólt nekik: — Megérkeztek!

— Ára van Csokoládé-ország! ... Jó utat, gyerekek! ...

HARMADIK NÉMET NYELVELECKE

Engvid e Vers minden szavát :
Vater jelent az apát
Kater anyját, ki úgy szeret téged :
Mutter nevét nevezzi a német.

A gyermeknek a nev: *Kind*
 A gyermek nyelvé szerint,
Sohn a fiúgyermek, a lányt pedig
 Német stílus *Tochter*-nek nevezik.

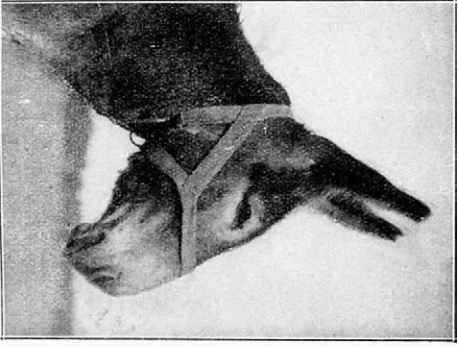
Famille je kis család,
 Melvnek feje édesapját,
 A jó gyermek nyugodtan alhatik,
Gott világvaz va, ki az Erben lakik.

RAJZVERSENY

Kis rajzolóművészek! Ti már eddig is tanusítottátok arról, hogy mesterei nagytok a ceruzának. Az eddigi rajzfeladatok azonban, hispajlásastán, mind sokkal könnyebbek voltak, min ez, aminek a megoldása most várakozik tőletek.

Eddig ugyanis nem sokat kellett tőrdölvök a rajz anytekoliasavai. Ha a korvonalakat szépen, pontosan megrajzoltátok : keszen is voltak a munkatőkeik. Ez a kis csaszi azonban, amit itt láttok, csak úgy lesz igazán szép és a rajzotok igazán tőkeletes, ha a fejt és nyakát, a tüét és a szemét, az orrát és a száját megpőbaljátok olyan anytekoliasall elattit, mint maga a alz mutatját.

Itt már igazán olyan ügyes kéze és tőként kitűnő alzetekre van szűkség, hogy az a Kispajlásunk, aki derekasan megoldja a feladatot, igazán megérdemli a rajzolóművész nevet!

- 1. *Der Vater* (olvasd : der fater) az apa.
- 2. *Die Mutter* (olvasd : di mutter) az anyja.
- 3. *Das Kind* (olvasd : dasz kind) a gyermek.
- 4. *Der Sohn* (olvasd : der zohn) a fiúgyermek.
- 5. *Die Tochter* (olvasd : di tochter) a lánygyermek.
- 6. *Die Familie* (olvasd : di familie) a család.
- 7. *Der Gott* (olvasd : der gott) az Isten.